

Cung loan bắn điêu

Đoàn người xuống khỏi gò, đi không bao lâu chợt nghe phía trước có tiếng thú dữ gầm rít từng hồi từng hồi vang tới. Hàn Bảo Câu kéo cương thúc ngựa phóng về phía trước, được một lúc chợt con hoàng mã đứng lại, thúc thể nào cũng bất động. Hàn Bảo Câu biết có chuyện lạ bèn nhìn ra xa, chỉ thấy trước mặt có một đám người xúm thành vòng tròn, có mấy con báo săn đang cắn xé vật gì đó trên mặt đất. Y biết con ngựa sợ báo, bèn nhảy xuống ngựa rút ngọn Kim long tiên ra cầm ở tay bước lên, chỉ thấy hai con báo đang cắn xé một cái xác người trong bụi cát.

Hàn Bảo Câu bước tới vài bước nhìn, thấy cái xác ấy quả nhiên chính là Đồng thi Trần Huyền Phong, nhưng từ xương mổ ác thẳng xuống bụng dưới có một mảng máu me bê bết như toàn bộ mảnh da đã bị người ta lột mất. Y ngạc nhiên tự nhủ: -Đêm qua rõ ràng y bị thằng nhỏ kia đâm một trủy thủ trúng luyện môn mà chết, tại sao cái xác lại đột nhiên xuất hiện ở đây? Vả lại người đã chết rồi, sao lại có người tàn hại thi thể của y, không biết là ai hạ độc thủ? Mà là có ý gì? Chẳng lẽ Hắc Phong song sát cũng có kẻ thù ở vùng sa mạc này sao?.

Không bao lâu bọn Chu Thông cũng tới, mọi người đều không nghĩ ra duyên cớ, thấy xác Trần Huyền Phong về mặt vẫn còn hung ác, chết rồi vẫn có dư oai, nhớ lại đêm qua ác đấu trên núi hoang, nếu không có Quách Tĩnh đâm một nhát chuỳ thủ ấy thì người nào cũng khó tránh khỏi đại kiếp, trong lòng đều không lạnh mà run.

Lúc ấy hai con báo đã xé nát cái xác, một đứa nhỏ bên cạnh cười trên lưng ngựa cao giọng gọi báo phu mau kéo báo đi. Nó quay đầu nhìn thấy Quách Tĩnh bèn kêu lên: -Ô, người núp ở đây. Người không dám tới giúp Đà Lôi, quả thật vô dụng!

Đứa trẻ ấy chính là Đô Sử con trai Tang Côn.

Quách Tĩnh vội kêu lên: -Các người lại đánh Đà Lôi à? Y đâu rồi?

Đô Sử đắc ý nghênh ngang nói: -Ta dắt báo đi vồ nó đây. Người đầu hàng mau đi, nếu không thì sẽ vồ luôn cả người.

Nó thấy Giang Nam thất quáí đứng cạnh, trong lòng cũng sợ, nếu không đã xua báo tới vồ Quách Tĩnh rồi. Quách Tĩnh nói: -Đà Lôi đâu?

Đô sử nói: -Đã bị báo vồ rồi.

Rồi giục bọn báo phu chạy về phía trước.

Một tên báo phu khuyên: -Tiểu công tử, người này là con của Thiết Mộc Chân đại hãn mà.

Đô Sử giơ roi ngựa lên chát một tiếng đập lên đầu y, quát: -Sợ cái gì? Ai bảo hôm nay nó động thủ đánh ta? Đi mau.

Tên báo phu kia không dám chống lại, đành kéo báo đi theo. Một tên

báo phu khác sợ gây ra đại họa, quay đầu nhìn qua kêu lên: -Ta đi bẩm cho Thiết Mộc Chân Đại hãn.

Đô Sử vừa định quát giữ lại, tên báo phu ấy đã chạy đi như bay. Đô Sử hậm hực nói: -Được rồi, chúng ta cứ vào Đà Lô trước, xem bác Thiết Mộc Chân tới sẽ làm gì?

Rồi vung roi thúc ngựa phóng đi.

Quách Tĩnh tuy sợ báo nhưng vẫn lo lắng cho sự an nguy của nghĩa huynh, bèn nói với Hàn Tiểu Oanh sư phụ: -Nó sai báo vào nghĩa huynh của con, để con đi bảo y trốn mau.

Hàn Tiểu Oanh nói: -Nếu người tới đó cũng sẽ bị báo vào, chẳng lẽ người không sợ à?

Quách Tĩnh nói: -Con sợ chứ.

Hàn Tiểu Oanh nói: -Vậy người có đi không?

Quách Tĩnh không chút ngần ngại, nói: -Con đi.

Rồi sai chân chạy mau về phía trước.

Chu Thông vì vết thương đau quá, nằm ngửa trên yên ngựa, thấy hành động ấy của Quách rất có lòng nghĩa hiệp, bèn nói: -Thằng nhỏ này tuy ngu ngốc nhưng đúng là người trong bọn ta.

Hàn Tiểu Oanh nói: -Tứ ca nhãn lực thật không sai. Chúng ta mau đi cứu người.

Toàn Kim Phát kêu lên: -Thằng tiểu ác bá ấy nuôi báo săn, nhất định là con cháu của đại tù trưởng. Mọi người cẩn thận đấy, đừng gây ra chuyện gì, chúng ta còn có ba người đang bị thương.

Hàn Bảo Câu triển khai công phu khinh công vọt tới sau lưng Quách Tĩnh quờ một cái túm lấy nó đặt lên vai. Y tuy thân lùn chân ngắn nhưng hai chân di động cực kỳ mau lẹ, trong chớp mắt đã ra được mấy trượng. Quách Tĩnh ngồi trên đầu vai nằn nẫn của y như cưỡi trên lưng tuấn mã, vừa mau vừa vững. Hàn Bảo Câu chạy tới cạnh con Truy phong hoàng tung người vọt lên, cõng cả Quách Tĩnh nhảy lên lưng ngựa, trong chớp mắt đã vượt qua bọn Đô Sử và mấy con báo, phóng thêm một lúc quả nhiên nhìn thấy mười mấy đứa nhỏ đang vây chặt Đà Lô. Bọn này nghe lệnh Đô Sử, đều không xông vào tấn công, chỉ vây chặt không cho nó chạy thoát.

Đà Lô học được ba chiêu xảo diệu của Chu Thông, đêm ấy luyện tập thật thành thực, sáng sớm hôm sau tìm Quách Tĩnh không gặp, cũng không gọi Tam ca Oa Khoát Đài giúp đỡ, một mình tới đánh nhau với Đô Sử. Đô Sử mang theo bảy tám đứa nhỏ giúp đỡ thấy nó chỉ tới một mình, vô cùng ngạc nhiên. Đà Lô nói chỉ có thể đánh nhau với từng đứa chứ không thể đánh cả bọn một lúc. Đô Sử đâu coi nó ra gì tự nhiên ưng thuận. Nào ngờ vừa động thủ. Đà Lô luân phiên sử dụng ba chiêu xảo

điều ấy lần lượt đánh ngã bảy tám đứa nhỏ bên phe Đô Sử.

Nên biết ba chiêu số mà Chu Thông dạy cho nó ấy tuy giản dị nhưng chính là phát huy chỗ ảo diệu của Không không quyền. Đà Lôi mười phần thông minh mà ba chiêu ấy lại không có biến hóa gì phức tạp, vì vậy vừa học là biết, đem ra sử dụng, bọn trẻ con Mông Cổ dĩ nhiên không đứa nào chống được. Người Mông Cổ rất trọng lời hứa, đã nói trước là đơn đả độc đấu thì trong bọn trẻ con tuy có đứa rất tức giận cũng không cùng lúc xông vào.

Đô Sử bị Đà Lôi đánh ngã hai lần liên tiếp, trên mũi lại trúng một quyền, sau cơn tức giận chạy về nhà đem báo của cha ra. Đà Lôi một mình đánh thắng đám trẻ con đang rất đắc ý, đứng giữa vòng vây đưa mắt ngạo nghễ, cũng không nghĩ cách xông ra, nào ngờ đại họa đã tới trước mắt.

Quách Tĩnh từ xa kêu lớn: -Đà Lôi. Đà Lôi, chạy mau đi. Đô Sử mang báo ra vô người đấy!

Đà Lôi nghe thế cả kinh, muốn xông ra khỏi vòng vây, nhưng bọn trẻ con cản trở bốn phía không sao thoát thân, không bao lâu bọn Hàn Tiểu Oanh và Đô Sử cũng lần lượt phóng tới, kể là bọn báo phu dẫn hai con báo tới.

Giang Nam lục quái nếu muốn ngăn trở thì ra tay là có thể bắt sống Đô Sử nhưng họ không muốn can thiệp vào chuyện người khác, lại muốn xem Đà Lôi và Quách Tĩnh đối phó nguy hiểm thế nào nên lúc ấy hoàn toàn không ra tay.

Chợt nghe sau lưng tiếng vó ngựa dồn dập vang lên, mấy người phóng ngựa như bay tới, một người trên ngựa cao giọng quát lớn: -Không được thả báo ra, không được thả báo ra!

Đó chính là bọn Mộc Hoa Lê. Bác Nhĩ Hốt, tứ kiệt được tên báo phu kia báo tin, không kịp báo cho Thiết Mộc Chân, vội vàng lên ngựa tới ngăn cản.

Thiết Mộc Chân và Vương Hãn. Trát Mộc Hợp. Tang Côn đang ngồi trong lều Mông Cổ tiếp chuyện anh em Hoàn Nhan Hồng Hy, nghe báo phu bẩm lại, giật nảy mình vội vàng ra đứng lên ngựa. Vương Hãn nói với đám thân binh tả hữu: -Mau tới truyền lệnh của ta không cho Đô Sử làm bậy, ngàn vạn lần không được làm con của Thiết Mộc Chân Đại hãn bị thương!

Đám thân binh vâng lệnh, lên ngựa phóng mau đi. Hoàn Nhan Hồng Hy đem qua chưa được thấy trò vui báo đánh nhau với người đang buồn bực, lúc ấy tinh thần phấn chấn, đứng lên nói: -Tất cả đi xem xem.

Hoàn Nhan Hồng Hy nghĩ thầm Nếu báo của Tang Côn vô chết con Thiết Mộc Chân, hai nhà họ sẽ bất hòa, nếu vì thế mà hiềm khích đánh nhau đến lúc đôi bên cùng chết thì quả thật là phúc của Đại Kim ta?.

Anh em Hoàn Nhan. Vương Hãn. Tang Côn. Trát Mộc Hợp một đoàn phóng ngựa tới, chỉ thấy hai con báo săn vòng da trên cổ đã nói lỏng ra, bốn chân chụm lại, cổ họng không ngừng phát ra tiếng gầm gừ, trước mặt là hai đứa nhỏ, chính là Đà Lôi và nghĩa đệ Quách Tĩnh.

Thiết Mộc Chân và tứ kiệt dây cung đã kéo căng, mũi tên chĩa thẳng vào hai con báo, nhìn chăm chăm không chớp mắt. Thiết Mộc Chân tuy thấy con nhỏ đang gặp nguy hiểm nhưng biết hai con báo này là vật Tang Côn yêu thích, bắt nuôi từ nhỏ đến lúc to lớn hung dữ như thế quả thật không phải một sớm một tối có thể làm được, chỉ cần chúng không vồ con mình thì cũng không muốn phát tên bắn chết.

Đô Sử thấy nhiều người tới, cạy được ông nội và cha chiều chuộng, lại càng ra vẻ oai phong, luôn miệng quát tháo sai báo vồ người. Vương Hãn kêu lên: - Không được!

Chợt nghe phía sau có tiếng vó ngựa vang lên gấp rút, một người cưỡi ngựa hồng phi như bay tới, một người đàn bà trung niên ngồi trên lưng ngựa; khoác áo da điều, trong bọc có một đứa con gái nhỏ, nhảy xuống ngựa bước tới, chính là vợ Thiết Mộc Chân, mẹ của Đà Lôi.

Nàng đang trong lều Mông Cổ nói chuyện với vợ Tang Côn, nghe tin vội vàng bế con gái là Hoa Tranh tới thấy con đang gặp nguy hiểm, vừa sợ vừa giận, kêu lên: -Bắn tên mau!

Rồi thuận tay thả con gái xuống đất.

Lúc ấy nàng tập trung chú ý tới con trai, lại quên chiếu cố con gái. Cô nhỏ Hoa Tranh này mới được bốn tuổi đâu biết báo hung dữ, cười hì hì chạy tới cạnh anh, nhìn thấy con báo toàn thân có đốm có vân rất đẹp mắt còn nói là giống chó săn của Nhị ca Sát Hợp Đài nuôi rồi đưa tay định sờ lên đầu báo. Mọi người hoảng hốt quát bảo đừng, nhưng đã không kịp.

Hai con báo vốn đã lấy thế chuẩn bị vồ, chợt thấy có người bước lên, cùng gầm vang vọt tới. Mọi người cùng bật tiếng la hoảng.

Thiết Mộc Chân tuy đã ngắm rất chuẩn nhưng Hoa Tranh đột nhiên bước lên, quả thật rất bất ngờ, chỉ thấy trong chớp mắt đôi báo đã vọt lên. Lúc ấy Hoa Tranh đang đứng giữa Thiết Mộc Chân và đôi báo, che mất chỗ yếu hại của chúng, phát tên chỉ có thể làm chúng bị thương chứ nhất thời không chết ngay, chỉ thêm hung dữ. Tứ kiệt vút cung rút đao, nhất tề xông vào. Chỉ thấy Quách Tĩnh lăn tròn dưới đất ôm lấy Hoa Tranh, lúc ấy chân trước của một con báo đã chụp tới đầu vai Quách Tĩnh.

Tứ kiệt rút đao uốn người sẵn vào chợt nghe vù vù vù mấy tiếng gió rít vang lên bên tai, hai con báo đột nhiên lăn tròn về phía sau, không ngừng gầm thét lẫn lộn, qua một lúc thì nằm ngửa bụng lên trời, không hề động đậy.

Bác Nhĩ Hốt bước qua nhìn, chỉ thấy trên đầu hai con báo máu tươi chảy ròng ròng, rõ ràng đã bị cao thủ dùng ám khí đánh xuyên vào óc mới có thể lập tức táng mạng. Y quay đầu nhìn chỉ thấy sáu người đàn ông đàn bà người Hán thần sắc thản nhiên đứng bên cạnh nhìn, biết là ám khí do họ phóng ra. Vợ Thiết Mộc Chân vội vàng bế Hoa Tranh đang sợ hãi khóc ngất người trên tay Quách Tĩnh, luôn miệng an ủi, đồng thời kéo Đà Lôi vào lòng.

Tang Côn tức giận nói: -Ai đánh chết đôi báo?

Mọi người im lặng không đáp. Kha Trấn Āc nghe tiếng đôi báo gầm vang, sợ chúng làm hại Quách Tĩnh bèn ném ra bốn ngọn Thiết tặc lê, chỉ là vung tay một cái lúc ấy mọi người đều chăm chú nhìn vào đôi báo, càng không ai chính mắt thấy y thi triển ám khí.

Thiết Mộc Chân cười nói: -Tang Côn huynh đệ, khi về ta sẽ đền người bốn con báo thật đẹp, lại thêm tám đôi hắc ưng.

Tang Côn cả giận không nói tiếng nào.

Vương Hãn tức giận chửi mắng Đô Sử. Đô Sử bị nhục mạ trước đám đông, chột lên cơn lảo lộn dưới đất gào khóc Vương Hãn quát bảo nín đi, nó cũng không đếm xỉa gì tới.

Thiết Mộc Chân cảm kích ân tình năm xưa của Vương Hãn, nghĩ thầm không thể vì chuyện nhỏ này mà để mất hòa khí giữa hai nhà, lập tức mỉm cười cúi xuống bế Đô Sử lên. Đô Sử chỉ kêu khóc giãy giụa giằng ra, nhưng bị Thiết Mộc Chân nắm chặt cổ tay, làm sao mà giằng ra được? Thiết Mộc Chân nhìn Vương Hãn cười nói: -Nghĩa phụ, bọn trẻ con đùa giỡn nghịch ngợm có gì quan trọng? Con thấy thằng nhỏ này hay lắm, con muốn đem đưa con gái này gả cho nó, cha thấy sao?

Vương Hãn thấy Hoa Tranh hai mắt như làn nước, da trắng như mỡ dê, trong trắng đáng yêu, trong lòng rất mừng, ha hả cười nói: -Như vậy có gì là không tốt? Chúng ta thân lại càng thân, hay là gả cháu gái lớn của ta cho Truật Xích con trai người?.

Thiết Mộc Chân mừng rỡ nói: -Đa tạ nghĩa phụ.

Rồi quay qua Tang Côn nói: -Tang Côn huynh đệ, chúng ta là thông gia với nhau rồi.

Tang Côn tự cho mình xuất thân cao quý, trước nay đối với Thiết Mộc Chân vừa đồ kỵ vừa coi thường, rất không muốn kết thông gia với y, nhưng lệnh của phụ vương không thể trái, đành gượng gạo mỉm cười.

Hoàn Nhan Hồng Liệt chột nhìn thấy Giang Nam lục quái, giật nảy mình nghĩ thầm: -Họ tới đây làm gì? Nhất định là để đuổi bắt mình. Không biết lão ác đạo họ Khưu kia có cùng tới không?

Lúc ấy y có vô số binh tướng bảo vệ, vốn cũng không sợ gì vèn vèn sáu người, nhưng nếu hạ lệnh bắt họ chỉ sợ lại gây ra mối họa, thấy lục quái

đang nghe bọn Thiết Mộc Chân trò chuyện, hoàn toàn chưa nhìn thấy mình, lập tức quay đầu qua một bên, thúc ngựa lui lại phía sau bọn vệ sĩ, trầm ngâm nghĩ cách đối phó, hoàn toàn không nghĩ ngợi gì tới việc Vương Hãn và Thiết Mộc Chân hai nhà kết thông gia.

Thiết Mộc Chân biết chính Giang Nam lục quái đã cứu mạng con gái mình, đợi bọn Vương Hãn đi rồi bèn sai Bác Nhĩ Hốt thưởng vàng bạc da thú cho họ rồi xoa đầu Quách Tĩnh, luôn miệng khen nó can đảm, lại có nghĩa khí, việc lăn xả vào cứu người không tiếc tính mệnh như thế đừng nói là một đứa trẻ con, ngay người lớn cũng không dễ mà làm được. Hỏi nó tại sao lại dám xông vào cứu Hoa Tranh. Quách Tĩnh cứ ngơ ngơ không trả lời được, hồi lâu mới nói: -Vì báo muốn vồ người mà!

Thiết Mộc Chân hô hô cười rộ. Đà Lôi lại kể lại chuyện đánh nhau với Đô Sử. Thiết Mộc Chân nghe nói Đô Sử kể lại chuyện nhục nhã của y trước đây, trong lòng tức giận nhưng không nói gì, chỉ dặn Từ nay trở đi đừng đếm xỉa gì tới nó nữa. Trầm ngâm một thoáng, lại nói với Toàn Kim Phát: -Các người ở lại dạy võ nghệ cho con ta, muốn bao nhiêu tiền bạc?.

Toàn Kim Phát nghĩ thầm: Bọn mình đáng muốn tìm chỗ an thân để dạy võ nghệ cho Quách Tĩnh, nếu ở lại đây thì không còn gì tốt hơn. Lúc ấy bèn đáp: -Đại hãn chịu thu lưu chúng tôi thì đó là điều muốn mà còn không được, xin Đại hãn cứ tùy ý ban thưởng, chúng tôi đời nào lại dám so kè nhiều ít?.

Thiết Mộc Chân rất mừng, dặn Bác Nhĩ Hốt chiếu cố cho sáu người, rồi giục ngựa quay về đưa tiễn anh em Hoàng Nhan.

Giang Nam lục quái thông thả đi phía sau, vừa đi vừa bàn bạc. Hàn Bảo Câu nói: -Mảnh da trước bụng Trần Huyền Phong bị lột mất, người hạ thủ ắt là kẻ thù của y.

Toàn Kim Phát nói: -Hắc Phong song sát hung dữ tàn ác, kết oán khắp nơi, chuyện đó không có gì lạ. Chỉ là không biết tại sao kẻ thù của y lại không chặt đầu hay mổ bụng mà lại chỉ lột miếng da bụng?

Kha Trấn Ấc nói: -Nãy giờ ta cũng chỉ nghĩ tới việc này, lý do bên trong quả thật nghĩ không ra. Việc gấp nhất hiện nay là phải tìm cho ra nơi Thiết thi ẩn náu.

Chu Thông nói: -Đúng thế, người này mà không trừ được, rốt lại sẽ thành hậu hoạn. Tôi e rằng y thị sau khi trúng độc lạng vẫn chưa chết.

Hàn Tiểu Oanh rơi nước mắt nói: -Mối thù lớn của Ngũ ca chẳng lẽ không trả sao?.

Lúc ấy bọn Hàn Bảo Câu. Hàn Tiểu Oanh. Toàn Kim Phát ba người cưỡi khoái mã đi tìm khắp bốn phía, nhưng liên tiếp mấy ngày thủy chung vẫn không thấy dấu vết gì của Mai Siêu Phong. Hàn Bảo Câu nói: -Mụ ác bà này hai mắt đã trúng độc lạng của đại ca, nhất định đã bị chất độc phát tác, chết rũ ở hang sâu khe vắng nào rồi.

Mọi người đều cho rằng ắt là như thế. Kha Trấn Ā thừa biết sự lợi hại độc ác của Hắc Phong song sát, trong lòng vẫn thâm lo lắng, nghĩ thầm nếu không phải chính tay mình sờ được xác chết của y thị thì đó vẫn là một mối lo lớn, nhưng sợ làm các nghĩa đệ nghĩa muội lo lắng nên không nói ra.

❏

Giang Nam lục quái từ đó định cư ở sa mạc dạy võ công cho Quách Tĩnh và Đà Lôi. Thiết Mộc Chân biết bản lĩnh cận chiến ấy chỉ có thể phòng thân chứ không đủ để xưng vương chiếm đất, vì vậy bắt Đà Lôi và Quách Tĩnh chỉ học quyền cước qua loa, còn phần lớn thời gian thì học các công phu cưỡi ngựa bắn tên, xung thành hãm trận trên chiến trường. Loại tài năng này thì không phải là sở trường của lục quái, nên người dạy hai đứa chủ yếu vẫn là Thần tiễn thủ Triết Biệt và Bác Nhĩ Hốt.

Cứ mỗi buổi chiều Giang Nam lục quái lại gọi riêng Quách Tĩnh tới, quyền kiếm ám khí, kinh công nội công từng môn, từng môn dạy cho. Quách Tĩnh thiên tư ngu độn nhưng được cái là biết chỉ có dựa vào những công phu ấy mới trả thù được cho cha nên cần rãng vui đầu khổ luyện. Tuy nó lãnh hội được rất ít những chỗ khéo léo uyển chuyển của Chu Thông. Toàn Kim Phát. Hàn Tiểu Oanh, nhưng công phu cơ bản của Hàn Bảo Câu và Nam Hy Nhân dạy cho thì nó nhất nhất luyện tập theo, quả nhiên luyện thành rất thuần thực. Nhưng những công phu căn bản ấy cũng chỉ có thể làm thân thể khỏe mạnh mà thôi, rốt lại vẫn không phải là thủ đoạn khắc địch chế thắng. Hàn Bảo Câu thường nói: -Người luyện công cũng như lạc đà mạnh thì mạnh đấy, nhưng lạc đà có đánh thắng được báo không?

Quách Tĩnh nghe thế chỉ cười ngò nghếch.

Lục quái tuy ra sức dạy dỗ không hề trễ nải, nhưng thấy dạy mười chiêu thì nó chỉ học được không đầy một chiêu cũng không khỏi chán nản, lúc ngồi riêng nói chuyện với nhau chỉ lắc đầu thờ dài, đều biết muốn thắng được đồ đệ của Khuru Xử Cơ thì chỉ có một trong trăm phần, có điều cái hên còn đó, chẳng lẽ bỏ ngang nửa chừng. Nhưng Toàn Kim Phát là người buôn bán, giỏi tính toán, thường nói: -Khuru Xử Cơ muốn tìm được vợ họ Dương, nhiều lắm cũng chỉ có tám phần hy vọng, trước mắt chúng ta đã thắng được hai phần rồi. Vợ họ Dương biết đâu lại sinh ra con gái, chỉ có một nửa là sinh được con trai, chúng ta lại thắng được bốn phần nữa. Nếu là con trai cũng chưa chắc đã nuôi được đến lớn, chúng ta lại thắng thêm một phần. Cứ cho là nuôi được đến lớn đi, thì biết đâu cũng ngu ngốc như Tĩnh nhi. Cho nên tôi nói chúng ta đã chiếm được tám phần thắng rồi.

Ngũ quái nghĩ nói thế cũng không sai, nhưng nói con trai họ Dương học võ cũng ngu xuẩn như Quách Tĩnh thì chẳng qua chỉ là lời an ủi của

Toàn Kim Phát. Nhưng rốt lại Quách Tĩnh tính nết thuần hậu, lại biết vâng lời lục quái, về nhân cách của y thì vô cùng vui mừng.

Trên thảo nguyên sa mạc phía bắc, mùa hè cỏ xanh, mùa đông tuyết trải, thấm thoát đã qua mười năm. Quách Tĩnh đã là một thiếu niên mười sáu tuổi to lớn khỏe mạnh, chỉ còn cách cái hẹn hai năm. Giang Nam lục quái đốc thúc y càng nghiêm ngặt, bắt y tạm ngừng luyện tập cung ngựa, từ sáng đến tối chỉ khổ luyện quyền kiếm.

Trong mười năm ấy. Thiết Mộc Chân chinh chiến không ngừng, thôn tính rất nhiều bộ tộc trên sa mạc. Y thống suất quân sĩ kỷ luật nghiêm minh, ai cũng dững cảm thiện chiến, y lại trí dũng song toàn, hoặc lấy sức đánh, hoặc dùng mưu cướp, tung hoành ở phương bắc không ai chống nổi. Lại thêm bò ngựa sinh sôi nảy nở, nhân khẩu cũng tăng lên, dần dần đã có cái thế sánh ngang Vương Hãn.

■

Gió bắc dần tắt, tuyết lớn ngừng rơi, sa mạc phương bắc vẫn còn giá lạnh.

Hôm ấy là tiết Thanh minh. Giang Nam lục quái dậy sớm, mang lễ vật tam sinh cùng Quách Tĩnh đi tảo mộ Trương A Sinh. Người Mông Cổ không định cư một chỗ, lúc ấy chỗ họ ở cách mộ Trương A Sinh khá xa, ngựa hay phóng mau hơn nửa ngày mới tới. Bảy người lên núi hoang, quét dọn tuyết đọng trên mộ, đốt nén thắp hương quỳ lạy trước phần mộ.

Hàn Tiểu Oanh lầm rầm khấn khứa Ngũ ca, mười năm nay chúng tôi dốc lòng dốc sức dạy dỗ thằng nhỏ này, chỉ là y thiên tư không cao, không thể học hết công phu của chúng tôi. Nhưng mong Ngũ ca trên trời linh thiêng phù hộ, lúc tỷ võ năm tới ở Gia Hưng đừng để y làm mất oai phong của Giang Nam thất quái chúng ta. Lục quái vốn đều sinh trưởng

ở vùng Giang Nam sông nước êm đềm, lần này cư ngụ trên sa mạc gió sắc như dao suốt mười sáu năm, băng tuyết phơi pha, râu tóc đều lốm đốm bạc. Hàn Tiểu Oanh phong tư tuy không giảm nhưng cũng không còn nhan sắc như xưa.

Chu Thông nhìn tới mấy đống đầu lâu cạnh phần mộ trải gió tuyết mười năm vẫn chưa mục nát, trong lòng cảm khái vô cùng. Trong bấy nhiêu năm y và Toàn Kim Phát hai người đã sục sạo khắp từng xó hang góc động trong mấy trăm dặm chung quanh để tìm xác Thiết thi Mai Siêu Phong. Người này nếu trúng độc mà chết nhất định phải còn hài cốt, còn nếu chưa chết thì một người đàn bà mù lòa như y thị rất khó có thể ẩn náu suốt bấy nhiêu năm mà không để lộ ra dấu vết, nào ngờ y thị lại như hồn ma đột nhiên mất tích, chỉ còn một ngôi mộ nhỏ, mấy đống đầu lâu trên núi hoang ghi lại ác tích của Hắc Phong song sát năm xưa.

Bảy người bày rượu thịt ra ăn uống trước phần mộ rồi trở về, nghỉ ngơi một lúc, lục quái bèn dắt Quách Tĩnh ra sườn núi luyện võ.

Hôm ấy y và Tứ sư phụ Nam Sơn tiều tử Nam Hy Nhân đối chiêu luyện Khai sơn chưởng pháp. Nam Hy Nhân cố ý giục y thi triển hết công phu, liên tiếp đánh bảy tám mươi chiêu, chợt chưởng trái vỗ ra một cái, lật người dùng một chiêu Thương ưng bác thổ, tay chưởng từ trên đập xuống. Quách Tĩnh đang định lui lại biến chiêu thì Nam Hy Nhân kêu lên: -Nhớ lấy chiêu này?

Tay trái vươn ra vỗ vào trước ngực Quách Tĩnh. Quách Tĩnh chưởng phải lập tức dựng lên, một chưởng này cũng kể là rất nhanh. Nhưng Nam Hy Nhân chưởng trái đã đánh tới chát một tiếng song chưởng giao nhau, tuy chỉ dùng ba thành công lực nhưng Quách Tĩnh thân hình đã không tự chủ được lão đảo ngã xuống. Y chống hai tay xuống đất một cái, lập tức đứng lên, mặt đầy vẻ xấu hổ.

Nam Hy Nhân đang định chỉ điểm cho y về chỗ tinh yếu của chiêu này, chợt trong đám cây rậm vang lên hai tiếng cười, kẻ đó một thiếu nữ bước ra vỗ tay cười nói: -Quách tĩnh lại bị sư phụ đánh phải không?

Quách Tĩnh đỏ bừng mặt nói: -Ta đang luyện quyền, cô đừng tới quấy rầy!

Thiếu nữ ấy cười nói: -Ta lại thích xem người bị đánh?.

Thiếu nữ ấy chính là Hoa Tranh con gái út của Thiết Mộc Chân. Nàng tuổi cũng xấp xỉ Đà Lô. Quách Tĩnh, từ nhỏ vẫn cùng nhau chơi đùa. Nàng vì được cha mẹ yêu chiều nên tính nết không khỏi có chỗ kiêu căng. Quách Tĩnh thì tính tình ngay thẳng, lúc nàng vô lý gây sự thì nhất định không nhường nhịn, nhưng sau khi cãi cọ không lâu lại làm hòa với nhau, lần nào cũng là Hoa Tranh tự biết mình vô lý, tới năn nỉ y. Mẹ Hoa Tranh nghĩ tới việc Quách Tĩnh từng xả thân cứu mạng con gái khỏi miệng báo nên đối xử với y rất có biệt nhãn, thường đưa biếu mẹ con y thức ăn thức mặc và gia súc.

Quách Tĩnh nói: -Ta đang chiết chiêu với sư phụ, cô tránh ra đi!

Hoa Tranh cười nói: -Chiết chiêu cái gì? Bị đánh thì có!

Đang trò chuyện chợt có mấy tên quân Mông Cổ cưỡi ngựa phi tới, viên Thập phu trưởng đi đầu tới gần liền tung người nhảy xuống ngựa, khẽ khom lưng nhìn Hoa Tranh, nói: -Hoa Tranh! Đại hãn gọi cô về!

Lúc ấy người Mông Cổ chất phác không biết văn hoa, xưng hô không cung kính như người Hán, tuy Hoa Tranh là con gái của Đại hãn nhưng mọi người vẫn gọi thẳng tên. Hoa Tranh nói: -Có chuyện gì vậy?

Viên Thập phu trưởng nói: -Sứ giả của Vương Hãn tới rồi.

Hoa Tranh lập tức cau mày, tức giận nói: -Ta không về.

Viên Thập phu trưởng nói: -Cô mà không về Đại hãn sẽ nổi giận đấy.

Hoa Tranh lúc nhỏ đã được cha hứa gả cho cháu nội Vương Hãn là Đô Sử, nhưng trong bấy nhiêu năm lại gần gũi thân thiết với Quách Tĩnh,

tuy ai cũng còn nhỏ chẳng biết gì là tình ái, nhưng mỗi khi nghĩ tới tương lai phải chia tay Quách Tĩnh về làm vợ Đô Sử nổi tiếng rộng càn ngang ngược thì vẫn không thích, lúc ấy chau miêng ra im lặng không đáp, một lúc sau rốt lại cũng không dám trái lệnh cha, bèn theo viên Thập phu trưởng ra về. Vốn là Vương Hãn và Tang Côn thấy Đô Sử đã lớn, muốn chọn ngày thành hôn nên sai người đưa lễ vật qua. Thiết Mộc Chân muốn nàng gặp mặt sứ giả.

❏

Đêm ấy Quách Tĩnh ngủ đến nửa đêm chợt nghe ngoài lều có người khẽ vỗ tay ba tiếng, y ngồi dậy chợt nghe có người dùng tiếng Hán gọi Quách Tĩnh, người ra đây Quách Tĩnh hơi ngạc nhiên, nghe giọng nói không quen bèn vén một góc lều lên nhìn ra ngoài, dưới ánh trăng chỉ thấy có một người đứng dưới gốc cây lớn phía trái trước mặt.

Quách Tĩnh ra khỏi lều tới gần, chỉ thấy người ấy mặc áo rộng, tóc búi, không giống đàn ông không giống đàn bà, diện mạo bị bóng cây che khuất không nhìn rõ được. Té ra người ấy là đạo sĩ. Quách Tĩnh xưa nay lại chưa từng gặp đạo sĩ, bèn hỏi: -Người là ai? Tìm ta có chuyện gì?

Người ấy nói: -Người là Quách Tĩnh phải không?

Quách Tĩnh đáp: -Phải!

Người ấy nói: -Thanh chủy thủ chặt sắt như bùn của ngươi đâu? Lấy ra cho ta xem.

Rồi thân hình chớp lên một cái đã tới trước mặt, phát chưởng đánh vào ngực y.

Quách Tĩnh thấy đối phương vô cớ xuất thủ đánh người, vả lại đòn ra hung mãnh, trong lòng ngạc nhiên, lập tức lách người tránh qua, quát: - Làm gì thế?.

Người ấy cười nói: -Thử xem võ công của ngươi ra sao.

Tay trái vung ra đánh một quyền vào mặt Quách Tĩnh, kinh lực vô cùng lợi hại.

Quách Tĩnh lửa giận bùng lên, nghiêng người tránh qua, vươn tay chụp vào cổ tay đối phương, tay trái chụp vào khuỷu tay địch nhân, chiêu Tráng sĩ đoạn uyển trong Phân cân thác cốt thủ này chỉ cần địch nhân bị nắm trúng cổ tay thì khuỷu tay nhất định sẽ bị giữ, đẩy về trước rồi giật xuống dưới một cái, cách một tiếng, khớp xương cổ tay sẽ lập tức rời khỏi chỗ. Đây là công phu Phân cân thác cốt mà Nhị sư phụ Chu Thông dạy y.

Chu Thông tuy cử chỉ ngôn ngữ rất hoạt kê, nhưng tâm tư lại rất tinh tế, y và Kha Trấn Āc bàn riêng với nhau mấy lần, đều nghĩ rằng Mai Siêu Phong tuy hai mắt trúng độc lạng lạng nhưng võ công quái đi, biết đâu lại có thể chữa khỏi, y thị nếu chưa chết ắt tới trả thù, càng tới chậm thì càng

chuẩn bị chu đáo, thủ đoạn ắt cũng càng tàn độc. Cho nên mười năm nay tuy Mai Siêu Phong thủy chung không hề xuất hiện nhưng lục quái không những không dám trể nãi mà càng gia tâm đề phòng. Chu Thông mỗi lần nhìn tới năm vết sẹo trên mu bàn tay bị Mai Siêu Phong gây thương tích thì trong lòng lại cảm thấy sợ hãi, nghĩ tới y thị một thân công phu hoành luyện không sao bị thương, muốn chống Cửu âm bạch cốt trảo thì không gì bằng Phân cân thác cốt thủ. Môn công phu này chuyên bẻ gãy đánh trạc khớp xương người ta, dùng thủ pháp mau lẹ tấn công vào tứ chi và xương cổ đối phương, thì không kịp né tránh. Chu Thông hồi hận năm xưa lúc ở Trung nguyên chưa từng thỉnh giáo các bậc danh gia giỏi môn này, trong sáu anh em lại không ai hiểu rõ. Về sau lại nghĩ võ học trong thiên hạ vốn do người ta sáng tạo ra, đã không ai truyền thụ thì chẳng lẽ mình lại không thể tự sáng tạo?

Ngoại hiệu của y là Diệu thủ thư sinh, một đôi bàn tay vô cùng mau lẹ khéo léo, lại giỏi môn điểm huyết, hiểu rất rõ về huyết đạo khớp xương trên cơ thể con người, có được hai sở trường lớn ấy thì nghiên cứu Phân cân thác cốt thủ không khó lắm, mấy năm gần đây đã hiểu sâu môn ấy, thủ pháp tuy không giống với công phu của người võ lâm được sư phụ truyền thụ nhưng cũng rất có oai lực, sau khi luyện tập thuần thục với Toàn Kim Phát bèn dạy cả cho Quách Tĩnh.

Lúc ấy Quách Tĩnh đột nhiên gặp phải cường địch, ra tay một cái chính là diệu thuật Phân cân thác cốt, y về công phu này đã luyện tập thuần thục. Tuy chưa thuần thục tới mức khéo léo nhưng cũng đã hơn hẳn kẻ tầm thường. Người kia đột nhiên bị nắm chặt cổ tay và khuỷu tay, sau cơn hoảng sợ vội phát chưởng trái đánh mau tới mặt Quách Tĩnh. Quách Tĩnh hai tay đang muốn đẩy tới để bẻ gãy khớp xương cổ tay địch nhân, nào ngờ chưởng thế tới quá mau, hai tay mình đều đang vướng không sao đón đỡ, đành buông hai tay ra lui về phía sau, chỉ thấy chưởng phong lướt qua mặt đầu rất không sao chịu nổi, xoay người từ chỗ sáng vào chỗ tối đổi vị trí với địch nhân thì thấy y là một thiếu niên mi dài mắt sáng, diện mạo văn nhã, khoảng mười bảy mười tám tuổi, chỉ nghe y hạ giọng nói: -Công phu không kém, không uổng công Giang Nam lục hiệp dạy dỗ mười năm.

Quách Tĩnh đơn chưởng hộ thân, giới bị nghiêm cẩn, hỏi: -Người là ai?

Tìm ta có chuyện gì?

Đạo sĩ kia nói: -Chúng ta luyện nữa xem.

Câu nói chưa dứt chưởng đã phát ra.

Quách Tĩnh ngưng thần bất động chờ chưởng phong đánh tới trước ngực, thân hình hơi nghiêng đi một cái, tay trái bắt lấy cánh tay địch nhân, tay phải đánh mạnh lên mang tai đối thủ, chỉ cần trúng vào mặt một cái, sẽ phát mạnh ra, khớp xương quai hàm ở dưới sẽ theo tay gãy ra, chiêu này Chu Thông đặt cho một cái tên hoạt kê là Tiểu ngữ giải di,

ý nói cười rơi cả xương quai hàm. Nhưng lần này thì thiếu niên kia lại không chống đỡ, tay phải lập tức rút về, chưởng trái vung ngang. Quách Tĩnh vẫn dùng Phân cân thác cốt thủ đối phó. Trong chớp mắt hai người đã qua lại hơn chục chiêu, thiếu niên đạo sĩ kia thân hình khinh linh, chưởng pháp mau lẹ nhàn nhã, chưởng chưa tới nơi thân hình đã di chuyển, không sao nhìn rõ được dấu vết thể công của y.

Quách Tĩnh sau khi học võ lần đầu gặp phải địch nhân võ công cao cường như thế, đấu được một lúc thì trong lòng khiếp sợ, thiếu niên kia cước trái phóng lên, chát một tiếng trúng vào sườn phải y. May là công phu hạ bàn của y chắc chắn, địch nhân lại dường như chưa dùng hết sức nên lúc ấy chỉ hơi lảo đảo một cái, lập tức song chưởng vung lên che chở những chỗ yếu hại, hết sức đón đỡ, lại qua vài chiêu, thiếu niên đạo sĩ kia từng bước ép sát, đã thấy chống cự không được, chợt phía sau có một giọng nói vang lên: -Đánh vào hạ bàn của y?.

Quách Tĩnh rất lại thiếu kinh nghiệm, cũng không biết làm thế nào là tốt, vừa phi chân phải đá ra đã bị địch nhân chụp cứng, thiếu niên đạo sĩ kia nhân thế đá của y vung tay hất ra ngoài. Quách Tĩnh thân hình không tự chủ được lộn nhào luôn xuống, búng một tiếng lưng đập xuống đất, may mà không đau lắm. Y dùng một chiêu Lý ngư đả đỉnh lập tức ưỡn lưng bật dậy, định xông lên tái đấu, chỉ thấy sáu vị sư phụ đã vây tròn chung quanh thiếu niên đạo sĩ kia.

Đạo sĩ kia không hề chống lại, cũng không lấy thế phá vây, chắp hai tay lại lớn tiếng nói: -Đệ tử Doãn Chí Bình vâng lệnh ân sư Trường Xuân tử Khuru đạo trưởng sai khiến xin kính cẩn thỉnh an các vị sư phụ.

Nói xong cung cung kính kính lạy rạp xuống đất.

Giang Nam lục quái nghe nói người này là do Khuru Xử Cơ sai tới, đều vô cùng ngạc nhiên, sợ là giả trá, nên không đưa tay đỡ dậy.

Doãn Chí Bình đứng lên, lấy trong bọc ra một phong thư, hai tay đưa qua Chu Thông. Kha Trấn Ác nghe thấy tiếng thanh la của quân Mông Cổ đi tuần dần dần tới gần, bèn nói: -Chúng ta vào trong nói chuyện.

Doãn Chí Bình theo lục quái bước vào lều Mông Cổ. Toàn Kim Phát thấp ngọn đèn mỡ dê lên. Túp lều Mông Cổ này là nơi ngũ quái cùng ở. Hàn Tiểu Oanh thì ở một lều riêng dành cho phụ nữ. Doãn Chí Bình thấy trong lều trần thiết đơn giản què mùa, biết lục quái bình nhật sinh hoạt thanh đạm nghèo khổ, khom lưng nói: -Các vị tiền bối vất vả bấy nhiêu năm, gia sư vô cùng cảm kích, đặc biệt sai đệ tử tới trước bái tạ các vị.

Kha Trấn Ác hừ một tiếng, nghĩ thầm: -Nếu lần này người đến đây mà có

ý tốt thì tại sao lại đá Tĩnh nhi ngã lộn nhào? Há chẳng phải trước khi thí võ thì cứ làm giảm oai phong của bọn ta một chút sao?.

Lúc ấy. Chu Thông đã mở phong bì, rút lá thư ra, cao giọng đọc lớn: -Đệ tử Toàn Chân giáo Khuru Xử Cơ rửa tay cúi đầu kính lạy Giang Nam lục

hiệp Kha công, Chu công, Hàn công, Nam công, Toàn công và Hàn nữ hiệp:

Một lần chia tay ở Giang Nam, thẩm thoát đã mười sáu năm. Thát hiệp một lời tựa ngàn vàng, gian nan vạn dặm, nghĩa khí xông mây, hải nội đều kính ngưỡng, người quen kẻ lạ đều nhìn nhau vỗ tay nói rằng: Không ngờ ngày nay vẫn còn được thấy phong thái nhân hiệp của người xưa.

Kha Trấn Ác nghe tới đó, hai hàng lông mày cau lại từ từ giãn ra.

Chu Thông lại đọc tiếp:

Trương công quy tiên ở sa mạc phía Bắc, thật khiến người ta phải than thở, nỗi lòng canh cánh không ngày nào quên. Bần đạo nhờ vào phúc phận của các vị, may mà không nhục mệnh, chín năm trước đây đã tìm được dòng dõi của Dương quân Ngũ quái nghe tới đó, đồng thanh à một tiếng. Họ đã biết Khuru Xử Cơ rất giỏi, đệ tử môn nhân của Toàn Chân giáo đầy rẫy khắp thiên hạ, đã biết thế nào cũng tìm được con Dương Thiết Tâm, vì vậy luôn luôn nghĩ tới cái hẹn tỷ võ ở Gia Hưng, không ngày nào quên, nhưng tìm được con mồ côi cha của một người đàn bà không biết hạ lạc nơi nào rồi lại cũng là chuyện mười phần xa vời, mà sinh ra con trai hay con gái thì chỉ biết dựa vào ý trời, nếu là con gái thì võ công cũng chỉ có hạn, lúc ấy nghe trong thư nói đã tìm được con trai họ Dương, trong lòng bất giác đều rung động.

Sáu người trước nay chưa từng nói chuyện này cho mẹ con Quách Tĩnh biết. Chu Thông nhìn Quách Tĩnh một cái thấy y có vẻ ngạc nhiên, lại đọc tiếp đoạn dưới:

Hai năm sau, vào lúc Giang Nam hoa thơm cỏ mượt, xin sẽ cùng chư công bày rượu trên lầu Túy Tiên. Đòi người như hạt sương, mười tám năm đại mộng, hào kiệt trong thiên hạ há chẳng cười chúng ta là bọn vô cùng ngây ngốc sao?

Đọc tới đó chợt im bặt.

Hàn Bảo Câu hỏi: Đoạn cuối nói gì nữa?

Chu Thông nói: -Hết rồi. Đúng là bút tích của y.

Năm xưa đánh cuộc trên tửu lầu. Chu Thông từng móc túi lấy được bản thảo bài thơ của Khu Xử Cơ nên nhận ra được bút tích của y.

Kha Trấn Ác trầm ngâm nói: -Đứa nhỏ họ Dương kia là con trai à? Y tên Dương Khang phải không?

Doãn Chí Bình đáp: -Vâng.

Kha Trấn Ác nói: -Vậy thì y là sư đệ của ngươi à?

Doãn Chí Bình đáp: -Là sư huynh của tôi. Đệ tử tuy lớn hơn một tuổi, nhưng Dương sư ca nhập môn sớm hơn hai năm.

Giang Nam thất quái mới rồi nhìn thấy công phu của y. Quách Tĩnh quả thật không phải là đối thủ. Sư đệ mà đã như thế thì sư huynh rõ ràng còn giỏi hơn, lần này tới đây cũng không khỏi có ý phô trương, mà hành tung của mình thì Khu Xử Cơ đều hiểu rõ ràng, việc Trương A Sinh qua đời y cũng đã biết, cảm thấy bên mình hoàn toàn thua kém.

Kha Trấn Ác cười gằn nói: -Mới rồi ngươi chiết chiêu với y là muốn thử bản lĩnh của y phải không?

Doãn Chí Bình nghe ngữ khí của y đầy ác ý, trong lòng hoảng sợ, vội nói: -Đệ tử không dám.

Kha Trấn Ác nói: -Ngươi về nói với sư phụ ngươi rằng Giang Nam lục quái tuy không bằng, nhưng cái hẹn ở Túy Tiên lâu quyết không thất hứa, bảo sư phụ ngươi cứ yên tâm. Bọn ta cũng không viết thư trả lời đâu!

Doãn Chí Bình nghe mấy câu ấy, vâng dạ thì không được, không vâng dạ cũng không được, vô cùng khó xử. Y vâng mệnh sư phụ lên Bắc đưa thư. Khu Xử Cơ quả thật có dặn y tìm cách xem xét tính tình và võ công của Quách Tĩnh.

Trường Xuân tử quan tâm tới con trai của cố nhân thì vốn là có ý tốt. Doãn Chí Bình lại thiếu niên hiếu sự, tới cạnh Cán Nạn hà ở Mông Cổ lại không lập tức xin ra mắt lục quái mà lại nửa đêm mò vào giao thủ với Quách Tĩnh. Lúc ấy, thấy lục quái thần sắc không hay, trong lòng hoảng sợ không dám lằng nhằng, bèn hướng về mọi người thi lễ rồi nói: -Đệ tử xin cáo từ.

Kha Trấn Ác đưa ra tới cửa lều. Doãn Chí Bình lại thi lễ. Kha Trấn Ác cao giọng nói: -Ngươi cũng lộn đi một cái?

Tay trái bất ngờ vươn ra nắm chặt ngực áo Doãn Chí Bình. Doãn Chí Bình cả kinh, hai tay hết sức đẩy ra phía trước, muốn giằng ra khỏi tay Kha Trấn Ác, ngờ đâu y không đẩy tới thì thôi, bắt quả chỉ bị lộn nhào một cái, chứ vừa trả đòn lại càng chọc giận Kha Trấn Ác. Y tay trái vừa trầm xuống đã nhấc toàn thân Doãn Chí Bình lên, quát lớn một tiếng, huych một cái ném mạnh tiểu đạo sĩ xuống đất. Doãn Chí Bình lưng đau ê ẩm, qua một lúc mới từ từ bò dậy, tập tễnh bỏ đi.

Hàn Bảo Câu nói: -Tiểu đạo sĩ vô lễ, đại ca dạy dỗ rất phải.

Kha Trấn Ác im lặng không đáp, hồi lâu mới thở dài một tiếng. Ngũ quái cũng có ý như y, thấy đều buồn bã.

Nam Hy Nhân chợt nói: -Đánh không được cũng phải đánh!

Hàn Tiểu Oanh nói: -Tứ ca nói đúng lắm. Bảy người chúng ta kết nghĩa cùng qua lại giang hồ, không biết đã trải bao nhiêu nguy hiểm nhưng trước nay Giang Nam thất quái chưa từng co đầu rút cổ.

Kha Trấn Ác gật gật đầu nhìn Quách Tĩnh nói: -Về ngủ đi, sáng mai chúng ta sẽ luyện kình.

Từ đó trở đi, lục quái truyền thụ võ nghệ ngày càng nghiêm khắc. Nhưng bất kể là đọc sách học võ hay cầm kỳ thi họa các môn, nếu mong thành tài thật mau, hết sức rèn luyện thì có lúc lại ách tắc không thể tiến bộ. Lục quái thiết tha mong đệ tử thành tài, đốc thúc gắt gao, nhưng Quách Tĩnh lại hoàn toàn không phải là người thông minh đỉnh ngộ, so với người thường còn ngu ngốc hơn ba phần, y trong lòng đã sợ sệt, chân tay càng luống cuống. Ba tháng sau đêm tiểu đạo sĩ Doãn Chí Bình tới thăm y tiến bộ rất ít, mà ngược lại còn như tụt lùi, đúng với đạo lý Muốn mau thì không tới. ăn nhiều thì không tiêu. Giang Nam lục quái ai cũng võ nghệ bất phàm, nhưng đều là khổ công rèn luyện lâu ngày mới có được thành tựu như thế, mà muốn Quách Tĩnh trong vòng vài năm học được tất cả thì cho dù là người thông minh tuyệt đỉnh cũng còn khó khăn, huống chi y còn chưa có tư chất bằng người trung bình sao. Giang Nam lục quái vốn cũng biết bằng vào tư chất của Quách Tĩnh thì nhiều lắm cũng chỉ có thể luyện được võ công của một mình Hàn Bảo Câu hoặc Nam Hy Nhân, sau hai ba mươi năm khổ luyện thì may ra mới đạt được một nửa thành tựu của Hàn Nam hai người.

Nếu Trương A Sinh không chết. Quách Tĩnh học công phu chất phác của y là hợp nhất. Song lục quái dốc lòng muốn thắng Khu Xử Cơ, biết rõ trăm hay không bằng tay quen nhưng chẳng lẽ lại bỏ phí một thân võ công mà tự thủ bàng quan giương mắt đứng nhìn, không dạy cho thắng đồ đệ ngu xuẩn này.

Trong mười sáu năm nay. Chu Thông không ngừng nhớ lại tình hình lúc động thủ trên lầu Túy Tiên và trong chùa Pháp Hoa, từng chiêu từng thức của Khu Xử Cơ y đều nhớ rất rõ, còn hơn cả lúc chính mắt nhìn thấy, nhưng muốn tìm được chỗ sơ hở có thể lợi dụng trong võ công của y thì quả thật quá sức mình, có lúc lại nghĩ Chỉ có Đồng thi Thiết thi thì may ra mới thắng được lão đạo sĩ mũi trâu ấy Sáng sớm hôm ấy. Hàn Tiểu Oanh dạy hai chiêu trong Việt nữ kiếm pháp cho Quách Tĩnh. Chiêu Chi kích bạch viên phải nhảy vọt lên không khua kiếm hai vòng mới trở kiếm đánh xuống. Quách Tĩnh công phu nặng về hạ bàn, nhảy lên không đủ nhẹ nhàng, chỉ khua kiếm được một vòng trên không đã rơi xuống đất liên tiếp thử bảy tám lần, thủy chung vẫn chỉ thêm được nửa vòng. Hàn Tiểu Oanh nổi nóng nhưng cố nén giận, dạy y khi điểm mũi chân xuống thì dùng lực thế nào, dùng kinh ở bắp chân thế nào, nào ngờ lúc y nhảy lên đúng độ cao thì lại quên khua kiếm, liên tiếp mấy lần đều như thế.

Hàn Tiểu Oanh nghĩ bảy người bọn mình vì y mà chịu khổ chịu rét ở sa mạc phía bắc suốt mười sáu năm. Ngũ ca Trương A Sinh lại bỏ xác nơi quê người, mà dạy đi dạy lại lại dạy ra một gã đồ đệ ngu xuẩn thế này thì một mạng của Ngũ ca và nỗi vất vả nhiều năm của bảy người kể như mất trắng, trong lòng vô cùng đau đớn. Ứa nước mắt ném trường kiếm

xuống đất ôm mặt chạy đi.

Quách Tĩnh đuổi theo mấy bước không kịp, ngơ ngác đứng lại đó, thấy vô cùng khó xử. Y biết ơn các sư phụ to như núi, chỉ mong có ngày thành tài để an ủi họ, nhưng bất kể mình khổ luyện thế nào cũng vẫn không thành, quả thật không biết làm sao là tốt.

Đang ngơ ngẩn xuất thần, đột nhiên nghe giọng nói của Hoa Tranh từ phía sau vang lên: -Quách Tĩnh, lại đây mau, lại đây mau.

Quách Tĩnh quay đầu lại, thấy nàng cưỡi ngựa Thanh thông, trên mặt lộ vẻ phấn khích. Quách Tĩnh nói: -Cái gì thế?

Hoa Tranh nói: -Lại mau mà xem, có rất nhiều chim điêu đánh nhau.

Quách Tĩnh nói: -Ta đang luyện võ mà.

Hoa Tranh cười nói: -Luyện không được, lại bị sư phụ mắng phải không?

Quách Tĩnh gật gật đầu. Hoa Tranh nói: -Mấy con chim điêu này đánh nhau rất dữ, mau đi xem.

Quách Tĩnh tuổi trẻ hiếu động, nhưng nghĩ tới dáng vẻ của Thất sư phụ mới rồi cúi đầu buồn bã nói: -Ta không đi.

Hoa Tranh vội nói: -Ta không cần xem, chỉ tới gọi người thôi. Nếu người không đi thì từ nay trở đi đừng nhìn ngó gì tới ta nữa.

Quách Tĩnh nói: -Cô mau mau đi xem rồi quay lại kể cho ta nghe cũng thế.

Hoa Tranh nhảy xuống ngựa chầu miệng nói: -Người không đi, ta cũng không đi. Chỉ không biết bạch điêu thắng hay hắc điêu thắng.

Quách Tĩnh nói: -Là đôi bạch điêu lớn làm tổ trên sườn núi đánh nhau à?

Hoa Tranh nói: -Phải rồi, hắc điêu rất đông nhưng bạch điêu rất lợi hại, đã giết chết ba bốn con hắc điêu rồi ...

Trên dốc núi dựng đứng có một đôi bạch điêu làm tổ, thân hình vô cùng to lớn, to gấp rưỡi chim điêu thường, quả thật là giống lạ. Chim điêu lông trắng vốn đã hiếm có, mà thân thể đôi chim điêu này lại to lớn như thế, những người lớn tuổi trong bộ tộc Mông Cổ cũng nói chưa từng thấy, đều gọi đó là chim thần, đám đàn bà ngu dốt có kẻ còn tới khấn khứa.

Quách Tĩnh nghe tới đó đã nhịn không được, nắm tay Hoa Tranh nhảy lên ngựa, hai người cùng cưỡi một con ngựa phi tới dưới núi. Quả thấy có mười tám con hắc điêu bao vây tấn công đôi bạch điêu đôi bên đánh nhau, lông bay lả tả. Bạch điêu thân hình to lớn, mỏ nhọn móng sắc, một con hắc điêu né tránh không kịp bị bạch điêu mổ trúng giữa đầu lập tức chết ngay, từ trên không rơi thẳng xuống đúng trước ngựa Hoa Tranh. Số hắc điêu còn lại tan ra bốn phía, nhưng lại lập tức vòng lại bao vây tấn công đôi bạch điêu.

Lại đánh nhau thêm một lúc, đàn ông đàn bà người Mông Cổ trên thảo nguyên đều kéo tới xem, họp thành một đám sáu bảy trăm người dưới sườn núi, chỉ chỗ bàn tán xôn xao. Thiết Mộc Chân được tin, cũng dắt Oa Khoát Đài và Đà Lôi phi ngựa tới, nhìn thấy thế tử về rất thích thú.

Quách Tĩnh và Đà Lôi. Hoa Tranh thường tới chơi dưới núi, hầu như ngày nào cũng nhìn thấy đôi bạch điều này bay qua bay lại, có lúc còn thấy chim điều bắt chim thú để ăn, có lúc ném một tảng thịt bò thít dê lớn lên không, bạch điều bay xuống quắp trăm lần không sai một, nên đôi bên đều nảy sinh cảm tình với nhau, lại thấy bạch điều lấy ít chống nhiều, ba người không ngớt hò hét trợ oai cho bạch điều: -Bạch điều mỡ đi, kẻ địch bên trái tới kìa, mau quay lại hay lắm hay lắm, đuổi theo đi, đuổi theo đi?.

Đánh nhau kịch liệt hồi lâu, hắc điều lại chết thêm hai con, hai con bạch điều cũng bị thương khắp toàn thân, lông trắng loang lổ máu tươi. Một con hắc điều rất lớn đột nhiên kêu lên mấy tiếng, mười mấy con hắc điều quay đầu tháo chạy, bay vào trong mây, chỉ còn bốn con liều chết đánh nhau. Mọi người thấy bạch điều thắng thế đều reo hò vang dậy. Qua một lúc lại có ba con hắc điều quay đầu bay về phía Đông, một con bạch điều không tha, cứ đuổi riết theo sau, trong chớp mắt đã không thấy bóng dáng đâu nữa. Chỉ còn một con hắc điều trốn trên núi dưới, bị con bạch điều còn lại đuổi theo ráo riết. Mắt thấy con hắc điều ấy khó mà thoát chết, chợt trên không vang lên mấy tràng tiếng kêu quái dị, hơn mười con hắc điều trong mây lao xuống, xúm vào mổ con bạch điều. Thiết Mộc Chân cao giọng kêu lên: -Hảo binh pháp, hảo binh pháp.

Lúc ấy con bạch điều một mình không chống nổi mười mấy con hắc điều cùng tấn công, tuy mổ chết một con hắc điều nhưng rốt lại vẫn bị trọng thương rơi xuống, bày hắc điều đuổi theo mổ quắp túi bụi. Quách Tĩnh và Đà Lôi. Hoa Tranh vô cùng lo lắng. Hoa Tranh thậm chí bật tiếng khóc, kêu lên: -Gia gia, bắt hắc điều mau đi.

Thiết Mộc Chân lại chỉ nghĩ tới đạo lý chim hắc điều xuất kỳ chế thắng, nói với Oa Khoát Đài và Đà Lôi: -Hắc điều thắng là nhờ đạo dùng binh rất cao minh, các người phải nhớ kỹ đấy.

Hai người gạt đầu vâng dạ.

Bầy hắc điều giết con bạch điều rồi lại bay lên một cái hang trên sườn núi, chỉ thấy trong hang nhô ra hai cái đầu bạch điều con, nhìn thấy sẽ lập tức bị hắc điều mổ chết. Hoa Tranh kêu lớn: -Gia gia, sao còn chưa bắt?

Lại kêu Quách Tĩnh: -Quách Tĩnh, người xem kìa, bạch điều sinh được một đôi bạch điều con, sao chúng ta không biết nhỉ? Trời ơi gia gia, cha mau bắt chết hắc điều đi?.

Thiết Mộc Chân cười khế một tiếng giương cung lấp tên, vù một tiếng, tên bay như chớp xuyên suốt thân một con hắc điều, mọi người đồng

thanh reo ầm lên. Thiết Mộc Chân đưa cung tên cho Oa Khoát Đài nói: - Người bắn đi.

Oa Khoát Đài bắn một phát cũng giết chết một con. Đến lượt Đà Lôi lại bắn trúng một con, bầy hắc điều thấy tình thế không xong, nhao nhao bay tản ra.

Các tướng Mông Cổ cũng đều giương cung phát tên, nhưng bầy hắc điều đã vỗ cánh bay cao, rất khó bắn trúng, tên đi hết trớn kinh lực đã kém, chưa trúng chim điều đã rơi xuống. Thiết Mộc Chân kêu lên: -Ai bắn trúng sẽ được thưởng.

Thần tiễn thủ Triết Biệt có ý muốn Quách Tĩnh phô bày thân thủ, bèn dúi chiếc cung cứng của mình vào tay y, hạ giọng nói: -Quý xuống, bắn vào cổ.

Quách Tĩnh nhận cung tên, chân phải quý xuống, tay trái bình ổn cầm vững cánh cung sắt không hề lay động, tay phải vận kinh kéo cong chiếc cung hai trăm cân lên. Y theo Giang Nam lục quái luyện võ mười năm, tuy chưa đạt tới chỗ võ công thượng thặng nhưng tay khỏe mắt tinh hơn hẳn kẻ tầm thường.

Mắt thấy hai con hắc điều liền cánh từ bên trái bay qua, tay trái khẽ rê một cái, ngấm thật chuẩn vào đầu con hắc điều năm ngón tay phải buông ra. Đúng là Cung giương như trăng tròn, tên bay như sao xẹt. Con hắc điều định tránh thì mũi tên đã xuyên qua cổ. Mũi tên ấy kinh lực chưa hết, lại cắm luôn vào bụng con hắc điều thứ hai, một mũi tên xuyên hai con điều, từ trên không rơi mau xuống đất. Mọi người đồng thanh hò reo ầm lên. Số hắc điều còn lại không dám chần chừ, vọt lên cao bay tứ tán.

Hoa Tranh nhìn Quách Tĩnh nói khẽ: -Mang hai con điều tới dâng cho gia gia đi.

Quách Tĩnh theo lời nâng hai con điều lên chạy tới trước ngựa Thiết Mộc Chân, khụy một gối xuống, hai tay đưa lên quá đầu.

Thiết Mộc Chân bình sinh thích nhất là mãnh tướng dũng sĩ, thấy Quách Tĩnh một mũi tên xuyên hai con điều, trong lòng cả mừng. Nên biết chim điều ở phương Bắc không phải tầm thường, hai cánh giang ra dài hơn một trượng, lông cứng như sắt, nhào xuống vồ mồi có thể quắp cả con ngựa nhỏ hay con dê lớn bay lên không, vô cùng hung dữ, ngay cả hổ báo gặp phải chim điều lớn cũng phải vội né tránh. Một mũi tên hạ hai con điều thì quả càng khó khăn.

Thiết Mộc Chân sai thân binh nhận hai con điều, cười nói: -Hảo hài tử, tiễn pháp của ngươi hay lắm?

Quách Tĩnh không giấu công Triết Biệt, nói: -Là sư phụ Triết Biệt dạy cho con.

Thiết Mộc Chân cười nói: -Sư phụ là Triết Biệt, đệ tử cũng là Triết Biệt.

Trong tiếng Mông Cổ. Triết Biệt có nghĩa là Thần tiền thủ.

Đà Lôi muốn giúp nghĩa đệ, nói với Thiết Mộc Chân: -Gia gia, người nói bắn trúng sẽ có thưởng, nghĩa đệ của con một mũi tên hạ hai chim điêu, vậy cha thưởng y cái gì?

Thiết Mộc Chân nói: -Muốn thưởng gì cũng được.

Rồi hỏi: -Quách Tĩnh Ngươi muốn thưởng gì nào?

Đà Lôi mừng rỡ hỏi: -Có thật là muốn thưởng gì cũng được không?

Thiết Mộc Chân cười nói: -Chẳng lẽ ta lại đi lừa bọn trẻ con các ngươi à?.

Quách Tĩnh trong mấy năm ấy nương tựa Thiết Mộc Chân. Các tướng đều thích y thật thà hiền hậu, cũng không hề kỳ thị y là người Hán, lúc ấy thấy đại hãn rất vui vẻ, mọi người bèn nhìn Quách Tĩnh, đều cho rằng y có thể được trọng thưởng.

Quách Tĩnh nói: -Đại hãn đối xử với con tốt như thế, cái gì mẹ con cũng có rồi, không cần cho con thêm gì nữa.

Thiết Mộc Chân cười nói: -Thằng nhỏ này quả rất có hiếu, cái gì cũng nghĩ tới mẹ trước. Nhưng riêng ngươi thì cần gì nào? Cứ nói ra đi, đừng sợ.

Quách Tĩnh thoáng trầm ngâm rồi quỳ hai gối xuống trước ngựa Thiết Mộc Chân, nói: -Con thì không cần gì, chỉ thay mặt người khác xin đại hãn một việc thôi.

Thiết Mộc Chân nói: -Việc gì?

Quách Tĩnh nói: -Cháu nội của Vương Hãn là Đô Sử vừa độc ác vừa xấu xa. Hoa Tranh về làm vợ y nhất định sẽ phải chịu khổ. Xin Đại hãn đừng gả Hoa Tranh cho y.

Thiết Mộc Chân sững sốt, kể hô hô cười rộ, nói: -Đúng là lời bọn trẻ con, làm sao nghe được? Thôi thế này, ta thưởng cho ngươi một bảo vật.

Rồi cưỡi một thanh đoản đao trong lưng ra đưa cho Quách Tĩnh. Các tướng Mông Cổ hít hà khen ngợi, mặt mày tươi rói. Té ra đó là thanh bội đao Thiết Mộc Chân mười phần nâng niu, từng dùng giết vô số kẻ địch, nếu không phải thật vừa ý quyết không thể khinh dị đem cho.

Quách Tĩnh tạ ơn nhận thưởng, đón lấy thanh đoản đao. Thanh đoản đao này y vẫn thường thấy Thiết Mộc Chân đeo bên người, lúc ấy cầm lên nhìn kỹ, thấy vỏ đao đúc bằng vàng ròng, đầu chuôi đao chạm một cái đầu hổ bằng vàng xem rất hung dữ oai mãnh. Thiết Mộc Chân nói: - Ngươi hãy dùng thanh kim đao của ta giết giặc thay ta.

Quách Tĩnh ứng tiếng: -Dạ.

Hoa Tranh chợt bật tiếng khóc thất thanh, nhảy lên ngựa phóng mau đi.

Thiết Mộc Chân lòng dạ sắt đá nhưng thấy con gái khó xử cũng bất giác mềm lòng, khẽ thở dài một tiếng quay ngựa về doanh. Các vương tử và

tướng sĩ Mông Cổ lục tục theo sau.

Quách Tĩnh thấy mọi người đã đi hết bèn rút đoản đao ra khỏi vỏ, chỉ thấy khí lạnh ghê người, trên lưỡi đao thấp thoáng có vết huyết quang, biết thanh đao này đã giết rất nhiều người. Lưỡi đao tuy ngắn nhưng thân đao dày nặng, cực kỳ oai mãnh.

Y nghịch thanh đao một lúc rồi giắt vào người, tuốt trường kiếm ra lại luyện Việt nữ kiếm pháp. Luyện suốt nửa ngày vẫn không xong một chiêu Chi kích bạch viên, nếu không nhảy lên quá thấp thì là không kịp hoa kiếm hai vòng.

Y sốt ruột, đề khí không được càng luyện lại càng tệ, đến lúc mồ hôi đầy mặt chợt nghe tiếng vó ngựa vang lên. Hoa Tranh lại phi ngựa phóng tới.

Nàng tới bên cạnh, lật người nhảy xuống ngựa nằm dài ra bãi cỏ, một tay chống đầu nhìn Quách Tĩnh luyện kiếm, thấy y dáng vẻ khổ sở, bèn kêu lên: -Đừng luyện nữa, nghỉ một lúc đi.

Quách Tĩnh đáp: -Cô đừng tới quấy rầy ta, ta không có thời giờ đâu mà tiếp chuyện cô.

Hoa Tranh không nói gì, cứ nhìn y cười khúc khích, qua một lúc rút trong bọc ra một chiếc khăn tay, thắt hai cái gút, ném qua y nói: -Lau mồ hôi đi.

Quách Tĩnh ờ một tiếng nhưng cũng không chụp lấy, để mặc chiếc khăn rơi xuống đất, vẫn tiếp tục luyện kiếm. Hoa Tranh nói: -Mới rồi người xin cha đừng gả ta cho Đô Sử, tại sao thế?

Quách Tĩnh nói: -Đô Sử rất xấu, trước đây thả báo ra vồ Đà Lôi anh cô.

Cô lấy y rồi, biết đâu y lại đánh cô nữa.

Hoa Tranh cười khẽ nói: -Nếu y đánh ta thì người tới giúp ta mà.

Quách Tĩnh ngần người, nói: -Chuyện..., chuyện đó làm sao làm được?

Hoa Tranh ngưng thần nhìn y êm ái hỏi: -Nếu ta không lấy Đô Sử thì lấy ai?

Quách Tĩnh lắc lắc đầu nói: -Ta không biết.

Hoa Tranh phì một tiếng, mặt vốn đang đỏ bừng đột nhiên chuyển sang tức giận, nói: -Người chẳng biết gì cả?.

Qua một lúc, trên mặt nàng lại hiện vẻ tươi cười, chỉ nghe hai con bạch điều nhỏ không ngừng kêu oang oác trên dốc núi dựng đứng, chợt xa xa có tiếng kêu thảm thiết, con bạch điều lớn kia bay mau tới. Nó đuổi theo bầy hắc điều đến lúc ấy mới quay về, chắc bầy hắc điều nhử nó tới một nơi rất xa. Mắt chim điều nhìn được rất xa, đã sớm thấy bạn tình mất mạng trên dốc núi, con chim điều ấy trong chớp mắt như một đám mây trắng từ trên trời đáp: -Xuống, mau lẹ lướt tới.

Quách Tĩnh dừng tay ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy con bạch điều ấy bay vòng vòng, không ngừng kêu lên thảm thiết. Hoa Tranh nói: -Người nhìn xem, con bạch điều ấy thật là đáng thương.

Quách Tĩnh nói: -Ừ, nhất định là nó rất đau lòng?

Chỉ nghe con bạch điều ấy kêu một tiếng dài rồi vỗ cánh vọt thẳng lên mây.

Hoa Tranh nói: -Nó bay lên làm gì ...

Câu nói chưa dứt, con bạch điều ấy đã đột nhiên như một mũi tên trên mây nhào xuống, phịch một tiếng đập đầu vào tảng đá trên sườn núi, lập tức chết luôn. Quách Tĩnh và Hoa Tranh cùng bật tiếng la hoảng, nhất tề nhảy dựng lên sợ hãi hồi lâu không nói câu nào.

Đột nhiên sau lưng vang lên một giọng nói vang rền: -Đáng kính thật, đáng kính thật?.

Hai người quay nhìn, thấy là một đạo sĩ râu bạc, sắc mặt hồng hào, tay cầm một ngọn phát trần. Người này ăn mặc mười phần cổ quái, trên đầu kết ba búi tóc cao cao nhô lên, một mảnh đạo bào không vương chút bụi. Ở vùng gió cát này không biết y làm thế nào mà giữ được sạch sẽ như vậy. Y nói tiếng Hán. Hoa Tranh không hiểu, cũng không đếm xỉa gì tới y, quay đầu nhìn lại đỉnh núi, chợt nói: -Hai con bạch điều con kia mất cả cha mẹ, biết làm sao trên đó?

Ngọn núi dựng đứng này cao chạm mây, bốn bề đều là quái thạch không thể vin trèo, nếu hai con bạch điều non chưa học bay thì chắc chắn sẽ phải chết đói trên đỉnh núi.

Quách Tĩnh nhìn một lúc, nói: -Trừ phi có người mọc cánh bay lên thì mới cứu được hai con bạch điều nhỏ ấy xuống.

Rồi nhặt trường kiếm lại tiếp tục luyện, luyện suốt nửa ngày, một chiêu Chi kích bạch viên ấy vẫn không tiến bộ được chút nào, đang lúc nóng nảy chợt nghe sau lưng có một giọng nói lạnh lùng vang lên Cứ luyện như thế thì có luyện một trăm năm cũng vô dụng. Quách Tĩnh thu kiếm quay nhìn, thấy người nói chính là đạo sĩ trên đầu có ba búi tóc, bèn hỏi: -Người nói gì?.

Đạo sĩ kia cười khẽ một tiếng, cũng không trả lời chợt bước lên hai bước.

Quách Tĩnh chỉ thấy tay phải tê rần, cũng không biết vì sao nhưng thấy ánh sáng xanh chớp lên, thanh kiếm vốn cầm chặt trong tay đã nằm trong tay đạo sĩ. Thủ pháp Không thủ đoạt bạch nhận thì Nhị sư phụ vốn đã dạy, tuy chưa thuần thục nhưng đã lãnh hội được yếu quyết, mà đạo sĩ này trong chớp mắt đã cướp được trường kiếm của mình, lại không biết y dùng thủ pháp gì. Lúc ấy bất giác cả kinh, nhảy ra ba bước đứng chắn trước mặt Hoa Tranh, thuận tay rút thanh đoản đao chuôi vàng Thiết Mộc Chân ban cho ra, đề phòng đạo sĩ làm nàng bị thương.

Đạo sĩ kia kêu lên: -Nhìn cho rõ nhé.

Rồi vọt người nhảy lên, chỉ nghe một tràng vút vút vút vút, đã vung kiếm hoa trên không sáu bảy vòng rồi nhẹ nhàng hạ xuống đất. Quách Tĩnh nhìn thấy trợn mắt há miệng, ngẩn người xuất thần.

Đạo sĩ kia ném thanh trường kiếm xuống đất, cười nói: -Con bạch điều kia vô cùng đáng kính, không thể không cứu con nó!

Rồi đề khí một cái lướt thẳng lên dốc núi dựng đứng, chỉ thấy y sử dụng cả tay chân, mau như khỉ vượn, nhẹ như chim bay thẳng lên đỉnh núi. Ngọn núi này cao tới vài mươi trượng, có chỗ dựng đứng như vách tường, nhưng đạo sĩ kia chỉ cần mượn sức ấn tay chân vào những chỗ hơi lồi lõm là lập tức vọt lên, thậm chí ở những chỗ mặt đá nhẵn bóng lóng lánh y cũng lướt lên như thần lẩn.

Quách Tĩnh và Hoa Tranh nhìn thấy tim đập thình thình, nghĩ thầm Chỉ cần y sảy chân một cái rơi xuống thì há không thành một đồng thịt sao?

Chỉ thấy y thân hình càng lúc càng nhỏ, tựa hồ đã chìm vào trong đám mây mù.

Hoa Tranh bịt mắt không dám nhìn, hỏi: -Thế nào rồi?

Quách Tĩnh nói: -Tới đỉnh rồi ..., được rồi, được rồi?

Hoa Tranh buông hai tay ra thì thấy đạo sĩ kia phi thân nhảy lên như sắp rơi xuống, vừa bất giác bật tiếng la hoảng thì y đã hạ xuống đúng đỉnh núi. Tay áo rộng trên tấm đạo bào của y bay phấp phật trên đỉnh núi, từ dưới nhìn lên giống hệt một con chim lớn.

Đạo sĩ kia thò tay vào hang bắt hai con bạch điều nhỏ ra cho vào bọc, từ từ bám vào vách núi buông người trượt thẳng xuống, qua những chỗ lồi lõm thì tay móc một cái hay chân đạp một cái để giảm sức rơi, qua những chỗ mặt đá phẳng lì thì cứ thuận thế trượt xuống, trong chớp mắt chân đã chạm đất.

Quách Tĩnh và Hoa Tranh vội chạy tới. Đạo sĩ kia lấy hai con bạch điều trong bọc ra, dùng tiếng Mông Cổ nói với Hoa Tranh Người nuôi chúng tử tế được không?

Hoa Tranh vừa mừng vừa sợ, vội nói: -Được, được, được mà rồi đưa tay ra đón lấy.

Đạo sĩ kia nói: -Cẩn thận đừng để nó mổ đấy. Điều non tuy còn nhỏ nhưng mổ cũng mạnh lắm.

Hoa Tranh cởi dây lưng ra buộc vào chân hai con bạch điều nhỏ, mừng rỡ bụng lên, nói: -Ta đi tìm thịt cho điều nhi.

Đạo sĩ kia nói: -Khoan đã? Người phải ưng thuận ta một chuyện, ta mới đưa chim điều cho người.

Hoa Tranh nói: -Chuyện gì?

Đạo sĩ kia nói: -Chuyện ta lên đỉnh núi bắt chim điều, hai người các

người không được nói với người khác.

Hoa Tranh cười nói: -Được, dễ mà! Ta không nói ra là được.

Đạo sĩ kia mỉm cười nói: -Đôi bạch điều này lớn lên có thể rất dữ tợn, lúc nuôi phải để ý một chút.

Hoa Tranh vô cùng vui vẻ, nhìn Quách Tĩnh nói: -Chúng ta mỗi người một con nhưng ta mang cả về nuôi giúp người, được không?

Quách Tĩnh gật gật đầu. Hoa Tranh nhảy lên lưng ngựa phóng đi.

Quách Tĩnh nhớ lại công phu của đạo sĩ kia nãy giờ, đứng ngẩn ra như một thằng ngốc. Đạo sĩ kia nhặt thanh trường kiếm dưới đất lên đưa cho y, cười một tiếng quay người đi. Quách Tĩnh thấy y định đi, vội kêu lên: - Người.., xin người, người đừng đi.

Đạo sĩ cười nói: -Để làm gì?

Quách Tĩnh gãi đầu gãi tai, không biết làm thế nào là tốt, chợt quỳ sụp xuống đất, bình bình bình không ngớt dập đầu một mạch mười mấy cái. Đạo sĩ cười nói: - Người dập đầu với ta làm gì vậy?.

Quách Tĩnh trong lòng chợt chua xót, nhìn thấy đạo sĩ kia vẻ mặt từ hòa, thấy như gặp người thân, tựa hồ chuyện gì cũng có thể rút ruột kể với y, chợt hai giọt nước mắt lớn từ từ lăn xuống má, nghẹn ngào nói: - Tôi tôi.., tôi rất ngu xuẩn, công phu học mãi không được, lại làm sáu vị ân sư tức giận.

Đạo sĩ kia mỉm cười nói: -Người muốn thế nào?

Quách Tĩnh nói: -Tôi ngày đêm liều mạng khổ luyện nhưng vẫn không được, nói gì cũng thế ...

Đạo sĩ nói: -Người muốn ta chỉ điểm cho một con đường sáng phải không?

Quách Tĩnh đáp: -Đúng thế.

Rồi nằm phục xuống đất lại bình bình bình dập đầu liên tiếp mười mấy cái.

Đạo sĩ kia lại cười khế, nói: -Ta thấy người cũng rất thành tâm. Thế này nhé, qua ba ngày nữa là rằm, lúc trăng lên tới đỉnh đầu thì ta chờ người trên đỉnh núi. Người không được nói với ai đấy?

Nói xong chỉ tay lên dốc núi dựng đứng một cái, nhẹ nhàng lướt đi Quách Tĩnh vội kêu lên: -Tôi.., tôi lên đó không được?

Đạo sĩ kia không đếm xỉa gì tới, vẫn như chân không chạm đất, đã lướt ra xa.

Quách Tĩnh nghĩ thầm: -Y cố ý làm khó mình, rõ ràng là không muốn dạy mình rồi, kể lại động tâm niệm nghĩ thầm: Mình không phải không có sư phụ, sáu vị sư phụ dụng tâm dạy dỗ mình như thế, nhưng mình ngu ngốc, biết làm, sao được? Vị bá bá này bản lĩnh còn cao hơn, mình

học không được, cũng chỉ uống phí thôi.

Nghĩ tới đó lại ngăn người nhìn lên dốc núi dựng đứng một lúc. Rồi gác chuyện ấy qua một bên, giờ thanh trường kiếm lên luyện chiêu Chi kích bạch viên, luyện đến lúc mặt trời gác núi, trong bụng đói meo mới quay về nhà.

Thấm thoát ba ngày trôi qua. Chiều hôm ấy Hàn Bảo Câu dạy y tiên pháp, loại binh khí mềm này không như loại khác, nếu không đủ xảo kinh thì không những không đánh được địch nhân mà còn làm mình bị thương. Quách Tĩnh chợt nhất thời dùng kinh không chính xác, nhuễn tiên đập lại roạt một tiếng, đánh trúng đầu mình một cái đau điếng. Hàn Bảo Câu nổi giận tát y một cái. Quách Tĩnh không dám ho he, nhấc roi lên luyện tiếp. Hàn Bảo Câu thấy y cố gắng cũng cố nén giận, tuy Quách Tĩnh liên tiếp làm sai mấy lần cũng không trách móc nữa, dạy được năm chiêu, bèn khen ngợi mấy câu, bảo y tự luyện tập rồi lên ngựa đi.

Luyện môn Kim long tiên pháp này rất vất vả, chỉ luyện qua mười mấy lượt thì đầu mặt, cánh tay, bắp chân chỗ nào cũng bị bầm tím. Quách Tĩnh vừa đau vừa mệt, nằm lăn ra bãi cỏ ngủ khò khò, khi Tĩnh dậy thì trăng sáng đã nhô ra sau núi, chỉ thấy những vết roi đau buốt từng cơn, trên mặt bị Tam sư phụ tát một cái cũng còn tê rần.

Y nhìn lên dốc núi chợt nổi cơn hung dữ, nghiêng răng nói: -Y lên được thì tại sao mình không lên được?

Rồi chạy tới dưới dốc núi, bám lấy dây mây từng bước từng bước bò lên, chỉ lên được sáu bảy trượng thì trước mặt vách đá phẳng lì dựng đứng, không có một tác cớ làm sao lên được thêm bước nào nữa.

Y cắn chặt răng, cố gắng thử hai lần, nào ngờ vừa bò lên một bước đã trượt một cái, suýt nữa thì rơi nát thân. Y biết là vô vọng, thở phì phò một lúc, đã định leo xuống, nào ngờ nhìn xuống dưới lại phát sợ hồn phi phách tán. Nguyên là leo lên thì từng bước từng bước vững vàng, nhưng muốn theo đường cũ trở xuống thì những chỗ đặt chân đều là vách đá lồi ra, không thể bám chắc được nữa, nếu nhảy bừa xuống dưới một cái ắt sẽ va vào đá cứng mà chết.

Y giữa tuyệt cảnh chợt nghĩ tới hai câu Tứ sư phụ từng nói: -Không có việc gì khó. Chỉ e kẻ có lòng.

Nghĩ thầm trước sau cũng chết. Ở đây tiến lui đều không được thì chẳng bằng cố sức bò lên, lúc ấy bèn rút đoản đao ra từ từ khoét vào vách núi mấy tác, kể đó lại khoét lỗ phía trên. Y cố gắng như thế lại lên được thêm hơn một trượng, đã mệt tới mức đầu váng mắt hoa, tay chân mềm nhũn.

Y định thần nằm dán xuống vách núi, điều hòa hơi thở, nghĩ thầm Muốn lên tới đỉnh núi không biết còn phải khoét bao nhiêu cái lỗ nữa, mà

khoét thêm mười mấy lỗ nữa thì đoản đao có sắc bén hơn cũng phải cùn, nhưng việc đã tới thế này, chỉ còn cách bò lên trên, nghỉ mệt một lúc, đang định nhấc đao khoét lỗ chốt nghe trên đỉnh núi có một tràng tiếng cười vang xuống.

Quách Tĩnh không dám ngửa người ra phía sau, trước mắt chỉ nhìn thấy vách núi phẳng lì bóng loáng, nghe thấy tiếng cười rất ngạc nhiên nhưng không thể ngẩng đầu lên nhìn. Tiếng cười vừa tắt chốt thấy một sợi dây to buông xuống, tới trước mắt thì dừng lại không động đậy nữa. Lại nghe giọng nói của đạo sĩ kia vang lên: -Buộc dây vào lưng đi, ta kéo người lên.

Quách Tĩnh cả mừng, tra đao vào vỏ, tay trái bầu vào một lỗ nhỏ, ngón tay nắm chặt, tay phải cầm sợi dây quấn quanh người hai vòng, siết chặt lại.

Đạo nhân kia kêu lên: -Buộc chặt chưa?

Quách Tĩnh đáp: -Buộc chặt rồi.

Đạo nhân kia dường như chưa nghe thấy, lại hỏi: -Buộc chặt chưa?

Quách Tĩnh lại đáp: -Buộc chặt rồi.

Đạo nhân vẫn chưa nghe, lát sau chốt cười nói: -Ô, ta quên mất, người trung khí không đủ. âm thanh làm sao vang tới đây được. Nếu người buộc chặt rồi thì cứ giật dây ba cái.

Quách Tĩnh theo lời giật dây ba cái, đột nhiên thấy lưng bị siết chặt, thân hình chốt như đăng vân giá vụ bay thẳng lên. Y biết rõ đạo nhân kéo mình lên, nhưng không ngờ lại mau như thế, chỉ thấy lưng bị siết chặt một cái, thân hình đã bay vọt lên rơi xuống, hai chân vừa chạm đất đã tới trước mặt đạo nhân.

Quách Tĩnh giữa cái chết lại được sống, khuyu hai gối xuống, đang định dập đầu, đạo nhân đã kéo cánh tay y một cái, cười nói: -Ba hôm trước người đã dập đầu hàng trăm cái là đủ rồi, đủ rồi? Tốt tốt, thằng nhỏ người rất có chí khí.

Đỉnh núi là một tảng đá bằng phẳng rất lớn, trên đọng đầy tuyết trắng, đạo nhân kia chỉ vào hai tảng đá tròn to như cái trống, nói: -Ngồi xuống đi.

Quách Tĩnh nói: -Đệ tử đứng hầu ân sư được rồi.

Đạo nhân kia cười nói: -Người không phải là người trong môn phái ta. Ta không phải là sư phụ người, người cũng không phải là đệ tử của ta. Ngồi xuống đi.

Quách Tĩnh trong lòng run sợ, theo lời ngồi xuống.

Đạo nhân kia nói: -Sáu vị sư phụ của người đều là nhân vật đứng đầu võ lâm, ta và họ tuy không quen biết nhưng trước nay nghe danh vẫn kính phục. Người chỉ cần học được công phu của bất kể ai trong sáu người

cũng đủ dương danh trên giang hồ. Người lại không phải không cố gắng nhưng tại sao mười năm nay tiến bộ quá chậm, người có biết vì sao không?

Quách Tĩnh nói: -Đó là vì đệ tử quá ngu xuẩn, các sư phụ có dụng tâm hơn cũng dạy không được.

Đạo nhân kia cười nói: -Chưa chắc đã như thế, đó là vì dạy mà không dạy đúng cách, học mà không học đúng đạo. Quách Tĩnh nói: -Xin sư..., sư..., lời người nói con không hiểu rõ.

Đạo nhân kia nói: -Nói tới loại võ công tầm thường thì thành tựu của người hiện nay thì quả thật không kém. Nhưng sau khi người học võ, lần đầu ra tay thì bị tiểu đạo sĩ đánh bại, trong lòng ầm ức cứ cho là mình không bằng, hô hô, đó mới là hoàn toàn sai đấy.

Quách Tĩnh thăm ngạc nhiên: -Tại sao y cũng biết chuyện ấy nhỉ?

Đạo nhân kia lại nói: -Tiểu đạo sĩ kia tuy hất người lộn nhào một cái, nhưng y toàn dùng xảo kinh thủ thắng, chứ nói tới căn bản võ công thì chưa chắc đã hơn được người. Mà nói lại thì bản lĩnh sáu vị sư phụ của người cũng hoàn toàn không thua kém gì ta, nên ta không thể dạy võ công cho người.

Quách Tĩnh ứng tiếng đáp: -Dạ.

Nghĩ thầm: -Quả đúng thế thật. Sáu vị sư phụ của mình võ công rất cao, vốn là vì mình quá ngu xuẩn mà thôi.

Đạo sĩ kia lại nói: -Bảy vị ân sư của người từng đánh cuộc với người ta. Nếu ta truyền thụ võ công cho người, các vị sư phụ của người biết được nhất định sẽ không thích, họ là hảo hán rất trọng tín nghĩa, đánh cuộc với người khác đời nào lại chiếm phần tiện nghi?

Quách Tĩnh nói: -Đánh cuộc gì vậy?

Đạo nhân kia nói: -Chuyện này thì người không biết. Ờ, sáu vị sư phụ của người còn chưa nói cho người biết thì bây giờ người cũng không cần hỏi. Trong hai năm nữa, nhất định họ sẽ nói rõ với người. Thế này nhé, người một phen thành tâm, rút lại giữa ta và người cũng có duyên, ta sẽ truyền cho người một ít cách hít thở, ngồi xuống, đi lại, nằm ngủ.

Quách Tĩnh rất ngạc nhiên, nghĩ thầm: -Hít thở, ngồi xuống, đi lại, nằm ngủ thì ta đã biết rồi, cần gì người dạy?

Y thăm nghi ngờ, nhưng không nói ra miệng.

Đạo nhân kia nói: -Người hãy quét sạch tuyết trên tảng đá lớn kia rồi nằm lên đó.

Quách Tĩnh càng thấy kỳ quái, nhưng vẫn theo lời quét sạch tuyết rồi nằm ngửa ra trên tảng đá. Đạo nhân kia nói: -Nếu nằm như thế thì cần gì ta phải dạy người? Ta có bốn câu, người phải nhớ cho kỹ: ý định thì tình quên. Thân lỏng thì khí chạy. Lòng chết thì thần sống. Dương thịnh

thì âm tiêu.

Quách Tĩnh đọc đi đọc lại ghi nhớ trong lòng nhưng không biết có ý tứ gì.

Đạo nhân kia nói: -Trước khi ngủ nhất định phải làm cho đầu óc trống rỗng sáng suốt, không hề lo lắng, sau đó co người nằm nghiêng, giữ hơi thở thật đều hồn không phóng túng, thần không rời xa.

Lúc ấy liền truyền thụ cách thức hô hấp vận khí, tĩnh tọa liễm thần.

Quách Tĩnh theo lời làm theo, lúc đầu thấy ý nghĩ cứ dâng lên hạ xuống rất khó gom lại, nhưng hít thở thổ nạp theo cách đạo nhân kia dạy cho, hồi lâu dần dần cảm thấy tâm thần bình tĩnh, từ Đan điền lại có một làn khí nóng dần dần bốc lên, trên đỉnh núi gió lạnh thấu xương nhưng cũng không thấy rét lắm. Y nằm yên như thế một giờ, tay chân chợt thấy tê dại, đạo nhân kia ngồi đối diện với y mở mắt ra nói: -Bây giờ thì ngủ được rồi.

Quách Tĩnh vâng lời ngủ đi, khi tĩnh dậy phía đông đã rạng sáng. Đạo nhân kia dùng dây thả y xuống, bảo y tối nay lại tới, dặn đi dặn lại không được kể lại chuyện này cho bất cứ ai.

Quách Tĩnh tối hôm ấy lại tới vẫn được đạo nhân kia dùng dây kéo lên. Y bình nhật học võ với sáu vị sư phụ thường suốt đêm không về, nên mẹ y cũng không hỏi gì.

Cứ thế tối đi sáng về. Quách Tĩnh hàng đêm tọa công luyện khí trên đỉnh núi. Nói ra cũng kỳ quái chứ đạo nhân kia hoàn toàn chưa dạy y một phút võ công nào, nhưng từ đó trở đi mỗi khi y luyện võ lại dần dần cảm thấy thân thể nhẹ nhàng, mã bộ vững chắc. Sau nửa năm, những chỗ mà kinh lực vốn không thể thu phát đã có thể tự nhiên dùng được xảo kinh, những chiêu số vốn vùi đầu luyện mãi không thành đột nhiên đều thi triển được vừa nhanh vừa chuẩn. Giang Nam lục quái chỉ cho rằng y đã lớn, sau khi chăm chỉ luyện tập rồi lại cũng đột nhiên khai phát, người nào cũng rất vui vẻ.

Mỗi tối y lên núi, đạo nhân kia lại sóng vai cùng lên với y, chỉ cho y làm thế nào để vận khí dùng sức. Đến khi nào y không thể lên cao hơn nữa mới lên đỉnh núi dùng dây kéo y lên. Thời gian trôi qua, y lên núi không những ngày càng nhanh mà còn ngày càng cao, những chỗ vốn khó vin trèo thì về sau đã có thể nhảy một cái vọt qua, chỉ những chỗ khó nhất mới phải nhờ đạo nhân dùng dây kéo lên.

❏

Lại qua một năm, còn cách ngày hẹn tỷ võ không đầy vài tháng. Giang Nam lục quái mấy ngày liền trò chuyện đều không ra khỏi việc tỷ võ ở Gia Hưng nhất định sẽ làm chấn động hào kiệt võ lâm. Thấy Quách Tĩnh võ công tiến triển, lục quái đều cảm thấy nắm chắc phần thắng, lại nghĩ đến việc được trở về quê cũ Giang Nam càng thêm vui vẻ. Nhưng lý do

của việc tử võ thì thủy chung vẫn chưa nói với Quách Tĩnh.

Hôm ấy vừa sáng ra. Nam Hy Nhân nói: -Tĩnh nhi, mấy tháng nay người ra sức luyện tập binh khí, chỉ sợ lại quên bằng quyền thuật, hôm nay chúng ta luyện quyền pháp nhiều hơn.

Quách Tĩnh gật đầu vâng dạ.

Mọi người ra tới chỗ mọi hôm vẫn luyện võ. Nam Hy Nhân thông thả bước ra, đang định ra chiêu với Quách Tĩnh thì đột nhiên phía trước bụi khói bốc lên, người reo ngựa hí, một bầy ngựa phóng như bay tới Người Mông Cổ chặn ngựa vung roi ngăn chặn một lúc bầy ngựa mới bình tĩnh lại.

Bầy ngựa vừa bình tĩnh lại chợt từ phía tây có một con ngựa hồng nhỏ, toàn thân lông đỏ như máu xông thẳng vào bầy ngựa cản đá túi bụi. Bầy ngựa lại đại loạn, con ngựa hồng lại phóng như bay về phía bắc không thấy bóng dáng đâu nữa. Thoáng cái chỉ thấy xa xa ánh hồng chớp lên, con ngựa hồng lại nhanh như chớp xông vào bầy ngựa gây náo loạn một lúc. Đám mục dân giận lắm, túa ra bốn phía đuổi bắt. Nhưng con hồng mã ấy phi mau như gió, làm sao bắt được? Trong khoảnh khắc nó đã chạy xa tít, đứng cách mấy mươi trượng giậm vó hí dài, tựa hồ vô cùng đắc ý về việc mình phá bĩnh. Đám mục dân vừa tức giận vừa buồn cười, đều không có cách nào bắt được nó. Lúc con tiểu hồng mã xông vào lần thứ ba, ba người mục dân giương cung phát tên. Con ngựa ấy vô cùng nhanh nhẹn, đợi tên bay gần tới chợt quay ngoắt qua một bên, thân pháp cực mau, ngay cả người có võ công cao cường cũng chưa chắc đã bằng.

Lục quái và Quách Tĩnh đều nhìn tới mức xuất thần. Hàn Bảo Câu quý ngựa như tính mạng, cả đời chưa từng nhìn thấy con ngựa nào thần tuấn như thế, con Truy phong hoàng của y đã là vật quý hiếm có trên đời, ngựa hay ở Mông Cổ tuy nhiều nhưng cũng ít con bằng được, nhưng so với con tiểu hồng mã này thì còn thua xa. Y chạy tới đám mục dân hỏi thăm lai lịch của con hồng mã. Một mục dân nói: -Con tiểu hồng mã này không biết ở hang cùng núi thẳm nào ra đây. Mấy hôm trước chúng tôi thấy nó rất đẹp định dùng thông lọng bắt lấy, nào ngờ không những không bắt được mà lại làm nó tức giận, mấy hôm nay ngày nào cũng tới gây rối.

Một mục dân lớn tuổi vẻ mặt nghiêm trang, nói: -Nó không phải là ngựa đâu.

Hàn Bảo Câu ngạc nhiên hỏi: -Thế thì là gì?

Người mục dân ấy nói: -Nó là rồng trên trời biến thành, không thể bắt được.

Một mục dân khác cười nói: -Ai nói là rồng biến thành ngựa chứ? Tào lao.

Người mục dân lớn tuổi nói: -Bọn nhãi con biết cái gì? Ta chẵn ngựa đã mấy mươi năm, đâu có thấy con nào lợi hại hơn con súc sinh ấy chứ? ...

Nói chưa dứt lời, con tiểu hồng mã lại xông vào bầy ngựa.

Kỹ thuật của Mã vương thần Hàn Bảo Câu có thể nói là độc bộ thiên hạ, ngay những người chẵn ngựa Mông Cổ suốt đời trên lưng ngựa cũng phải than là không bằng. Lúc ấy thấy con tiểu hồng mã lại xông vào gây rối, y vốn hiểu tập tính của loài ngựa, biết đường lui mà con hồng mã này thế nào cũng phải chạy qua bên đi về phía ấy, chờ con hồng mã phóng tới chột nhảy vọt lên, con hồng mã phóng đúng qua giữa hai chân y, thời điểm phương vị đều không sai một ly.

Hàn Bảo Câu rơi xuống đúng lưng con ngựa, y nhất sinh đã thuần phục không biết bao nhiêu là ngựa bất kham, chỉ cần ngồi được lên lưng ngựa rồi thì trong thiên hạ không con ngựa nào có thể hất y ra khỏi lưng nữa. Nào ngờ con hồng mã trong chớp mắt ấy đột nhiên gắng sức vọt lên một cái như mũi tên, khiến y không rơi xuống đúng lưng nó. Hàn Bảo Câu cả giận, sải chân đuổi mau theo. Nhưng y thân lùn chân ngắn, làm sao đuổi kịp?

Chột có một bóng người từ bên cạnh vọt ra, tay trái nắm cứng đám lông bờm trên gáy con tiểu hồng mã. Con hồng mã hoảng sợ càng phi nhanh, người ấy thân hình bị kéo đi như bay trên không nhưng ngón tay vẫn nắm chắc bờm ngựa không buông.

Đám mục dân đều lớn tiếng hò reo. Giang Nam lục quái thấy người nắm bờm ngựa chính là Quách Tĩnh, bất giác đều giật nảy mình vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ. Chu Thông nói: -Y học công phu khinh công cao minh này ở đâu vậy?

Hàn Tiểu Oanh nói: -Tĩnh nhi một năm nay công lực tiến bộ vượt bậc, hay là người cha đã chết của y phù hộ? Hay là Ngũ ca ...

Họ làm sao biết được trong hai năm nay, đêm nào đạo nhân có ba búi tóc kia cũng lên đỉnh núi dạy y hít thở thổ nạp, tuy chưa hề dạy nửa chiêu võ nghệ nhưng đã truyền thụ cho y nội công thượng hạng. Quách Tĩnh hàng đêm lên núi xuống núi thật ra đã luyện được bản lĩnh khinh công Kim nhận công. Y vẫn ngu ngơ, đạo nhân kia bảo y hàng đêm lên núi thì y vâng lời hàng đêm lên núi ngủ, nội công ngày càng tiến bộ, công phu Kim nhận công luyện được cũng chỉ bộc lộ qua khinh công mà Chu Thông. Toàn Kim Phát và Hàn Tiểu Oanh dạy cho.

Ngay cả y cũng không biết, lục quái bấy giờ cũng thấy là việc mừng bất ngờ mà thôi chứ chưa phát hiện được chân tướng bên trong. Lúc ấy Quách Tĩnh thấy con hồng mã phóng qua. Tam sư phụ chưa bắt được nó bèn phi thân vọt ra nắm chặt bờm ngựa.

Chỉ thấy Quách Tĩnh đột nhiên lộn người một cái trên không, ngồi lên lưng ngựa phóng ngược trở lại Con tiểu hồng mã ấy lúc thì đứng thẳng

giờ hai chân trước lên, lúc thì tung vó sau đá mạnh, lồng lộn như bị ma ám nhưng thủy chung vẫn không hất được vật trên lưng.

Hàn Bảo Câu đứng bên cạnh lớn tiếng chỉ bảo, dạy y cách thuần phục ngựa. Con tiểu hồng mã lồng lên cắn đá vòng quanh bãi cỏ hơn một giờ mà khí thế càng lúc càng mạnh.

Đám mục dân nhìn thấy đều ngạc nhiên kinh hãi. Người mục dân lớn tuổi lúc này quỳ xuống đất lầm rầm khấn vái xin trời đừng vì họ đắc tội với long mã mà giáng tai họa xuống, lại lớn tiếng nài nỉ xin Quách Tĩnh mau mau xuống ngựa. Nhưng Quách Tĩnh ngưng thần bám cứng vào lưng ngựa, như bị dây buộc chặt lên đó, cứ theo lưng ngựa nhô lên hụp xuống, thủy chung không hề rơi xuống.

Hàn Tiểu Oanh kêu lên: -Tĩnh nhi, người xuống để Tam sư phụ giúp cho.

Hàn Bảo Câu kêu lên: -Không được? Nếu đổi người thì công sức này giờ kể như mất hết.

Y biết phàm là tuần mã ắt có tính bướng, nhưng sau khi bị chế phục nhất định sẽ trung thành kính sợ chủ nhân suốt đời, nếu đông người hợp lực đối phó thì nó thà chết cũng không chịu khuất phục.

Quách Tĩnh cũng là loại khí cốt quật cường, bị con tiểu hồng mã quằn tới mức toàn thân ướt đầm mồ hôi, đột nhiên đưa cánh tay phải luồn xuống cổ ngựa, hai tay ôm chặt vận kinh siết chặt. Y vận nội lực lên cánh tay, càng siết càng chặt, con tiểu hồng mã lồng lên cắn đá nhưng gãy ra không được, cuối cùng không thở được nữa, không sao chịu nổi, lúc ấy biết đã gặp chủ nhân, đột nhiên đứng yên bất động.

Hàn Bảo Câu mừng rỡ kêu lên: -Được rồi, được rồi.

Quách Tĩnh sợ con ngựa chạy mất vẫn không dám nhảy xuống. Hàn Bảo Câu nói: -Xuống đi thôi. Con ngựa này đã theo người rồi, người có bỏ đi nó cũng không chạy đâu.

Quách Tĩnh theo lời xuống ngựa.

Con tiểu hồng mã thè lưỡi liếm mu bàn tay y, đáng vẻ mười phần thân thiết cuồng nhiệt, mọi người nhìn thấy đều cười rộ. Một người mục dân bước tới cạnh nhìn kỹ, con tiểu hồng mã đột nhiên phóng hai chân sau lên đá y lộn nhào.

Quách Tĩnh dắt ngựa vào cạnh chuồng, tắm rửa chải lông cẩn thận.

Y vất vả suốt nửa ngày, lực quá không bắt y luyện võ nữa, nhưng ai cũng đầy lòng ngờ vực. Cơm trưa xong. Quách Tĩnh tới lều các sư phụ. Toàn Kim Phát nói: -Tĩnh nhi, ta thử xem Khai sơn chương người luyện tới đâu rồi.

Quách Tĩnh nói: -Ở ngay đây à?

Toàn Kim Phát đáp: -Không sai. ở đâu cũng có thể gặp phải địch nhân, có thể phải động thủ với người ta trong một gian nhà nhỏ đấy.

Nói xong tay trái vung hồ một cái, quyền phải đã đẩy ra.

Quách Tĩnh theo quy củ nhường ba chiêu, tới chiêu thứ tư thì vung tay trả đòn. Toàn Kim Phát thế công lợi hại, không hề dung tình, đột nhiên song quyền ra chiêu Thâm nhập hổ huyết đập mạnh vào ngực Quách Tĩnh. Chiêu này hoàn toàn không phải là thủ pháp luyện võ mà là tuyệt chiêu lấy mạng địch nhân, song quyền ra chiêu hung dữ, vô cùng trầm trọng cương mãnh. Quách Tĩnh vội lui lại lưng đã chạm vào vách lều. Y giật nảy mình, lúc nguy cấp ra sức tự cứu vốn là bản tính con người, hướng hồ y đầu óc trước nay vốn ngu độn, không kịp suy nghĩ, tay trái vận kinh khua một vòng đề song quyền của Toàn Kim Phát xuống, đẩy mạnh luồng lực đạo ra ngoài. Lúc ấy tay quyền của Toàn Kim Phát đã chạm vào chỗ yếu hại của y, chưa kịp thu kinh đã thấy ngực y mềm như một nắm bông, dường như không hề có chút sức lực, trong chớp mắt đã bị y đề cứng hất ra, hai tay tê rần, loạng choạng lui lại liên tiếp ba bước mới đứng vững được.

Quách Tĩnh sau lúc ngẩn người, hai gối quỳ ngay xuống, kêu lên: -Đệ tử làm sai, xin Lục sư phụ trách phạt.

Y trong lòng vừa hoảng vừa sợ, không biết mình đã phạm tội lớn gì mà Lục sư phụ phải hạ sát thủ để lấy mạng y.

Bọn Kha Trấn Ác cùng đứng lên, vẻ mặt nghiêm trọng. Chu Thông nói: - Người ngấm ngầm theo người khác luyện võ, tại sao không cho bọn ta biết? Nếu không thử qua với Lục sư phụ thì người vẫn còn muốn giấu diếm, có phải không?.

Quách Tĩnh vội nói: -Chỉ có sư phụ Triết Biệt dạy con bắn tên đánh

thương. Chu Thông sầm mặt nói: -Còn muốn dối trá à?

Quách Tĩnh hoảng sợ ứa nước mắt, nói: -Đệ tử..., đệ tử quyết không dám lừa dối sư phụ.

Chu Thông nói: -Vậy thì một thân nội công ấy của người là học của ai? Người cậy có cao nhân sau lưng, không coi sáu người bọn ta ra gì, hừ!

Quách Tĩnh sửng sốt nói: -Nội công à? Đệ tử không biết gì.

Chu Thông phì một tiếng, vươn tay đâm vào huyết Cưu vĩ dưới xương mổ ác y hai tác. Đây là yếu huyết trên thân người, bị điểm trúng sẽ lập tức ngất đi.

Quách Tĩnh không dám tránh né đỡ gạt, chỉ đứng yên bất động, nào ngờ y theo đạo nhân kia chuyên cần luyện tập gần hai năm, tuy tự mình không biết, nhưng thật ra toàn thân đều đã sung mãn nội kinh, ngón tay Chu Thông điểm tới, bắp thịt của y tự nhiên nảy sinh kinh lực hóa giải, co lại bật ra đẩy phát chỉ chệch qua một bên, cái điểm ấy tuy vẫn trúng người y nhưng chỉ khiến ngực y đau buốt một cái chứ không điểm được huyết đạo. Chu Thông một chỉ ấy tuy chưa dùng toàn lực nhưng bị nội kinh của y hất ra, bất giác ngạc nhiên, đồng thời lửa giận bùng lên,

quát lớn: -Cái này còn không phải là nội công à?.

Quách Tĩnh chợt xoay chuyển ý nghĩ: -Chẳng lẽ vị đạo trưởng kia dạy mình là nội công?

Bèn nói: -Hai năm nay có một người hàng đêm tới dạy đệ tử hít thở, ngồi xuống, nằm ngủ. Đệ tử trước nay cứ theo đó làm, cảm thấy chơi đùa như thế rất dễ chịu. Có điều y chưa từng dạy đệ tử nửa chiêu võ nghệ nào cả. Y bảo con ngàn vạn lần không được nói với ai, đệ tử nghĩ đây cũng không phải việc xấu, lại không bỏ bê việc luyện võ, vì vậy chưa bẩm cáo với ân sư.

Nói xong quỳ xuống đất dập đầu mấy cái, nói: -Đệ tử biết sai rồi, từ nay trở đi không dám theo y chơi đùa nữa.

Lục quái đưa mắt nhìn nhau, nghe giọng y rất thành thật, tựa hồ không phải đặt chuyện. Hàn Tiểu Oanh nói: -Người không biết đó là nội công à?

Quách Tĩnh nói: -Quả thật đệ tử không biết nội công là gì cả. Y dạy con ngồi xuống từ từ vận khí, trong lòng đừng nghĩ tới việc gì, chỉ nghĩ tới luồng khí vận hành lên xuống trong bụng. Ban đầu thì chưa được gần đây trong thân thể và trên đầu giống như có một luồng hơi nóng nhỏ chạy đi chạy lại, rất là thú vị.

Lục quái vừa sợ vừa mừng, nghĩ thầm thằng nhỏ ngốc này đã luyện được tới cảnh giới ấy, quả thật không dễ.

Vốn là Quách Tĩnh tâm tư thuần phác, rất ít tạp niệm nên luyện nội công dễ tiến bộ hơn những kẻ thông minh trong đầu cứ có hàng trăm ý nghĩ đồn dập kéo tới khó mà khu trừ, nên chỉ không đầy hai năm đã có chút thành tựu.

Chu Thông nói: -Ai dạy người?

Quách Tĩnh đáp: -Y không chịu nói tên họ. Y nói võ công của sáu vị ân sư không thua kém y nên y không truyền thụ võ công cho con, cũng không phải là sư phụ của con, còn bắt đệ tử thề không được nói lại hình dáng tướng mạo của y.

Lục quái càng nghe càng ngạc nhiên, đầu tiên còn cho rằng Quách Tĩnh vô tình gặp được cao nhân, quả là phúc khí của y, bất giác mừng cho y, nhưng người kia kỳ bí như thế thì bên trong ắt có chuyện rất nhiều khê.

Chu Thông xua tay bảo Quách Tĩnh đi ra. Quách Tĩnh lại nói: -Đệ tử từ nay trở đi không dám theo y chơi đùa nữa.

Chu Thông nói: -Người cứ đi, bọn ta không trách người. Có điều người đừng nói bọn ta đã biết chuyện này.

Quách Tĩnh luôn miệng vâng dạ, thấy sáu vị sư phụ không trách phạt nữa, vui vẻ bước ra, vừa mở cửa lều thì thấy Hoa Tranh đứng ngoài, bên cạnh có hai con bạch điêu đứng. Lúc ấy hai con bạch điêu đã lớn mười phần hừng dững, đứng dưới đất mà cao xấp xỉ Hoa Tranh. Hoa Tranh

nói: -Đi mau, ta chờ người suốt nửa ngày rồi.

Một con bạch điều bay lên đậu trên vai Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh nói: -Ta mới thu phục được một con tiểu hồng mã chạy rất mau, không biết nó có chịu cho cô cưỡi không.

Hoa Tranh nói: -Không chịu thì ta mổ bụng nó ra.

Quách Tĩnh nói: -Không được đâu đấy.

Hai người nắm tay nhau ra thảo nguyên phóng ngựa thả điều.